

Št. 120

**MAJ
2016**

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

Številka prodajalca:

KRALJI TULICE

out door sports
SKIING

Odgovorna in izvršna urednica:

Mirjam Gostinčar

Tehnični urednik in oblikovanje:

Chris Hartke

Uredniški odbor:

Bojan Dekleva, Luna Jurančič Šribar, Jean Nikolić

Sodelavci uredništva:

Tomaž Golob, Gregor B. Hann, Jurij Kunaver, Vanja Kurbus,

Barbara Jozelj, Žiga Novak, Monika Buhančič - Biba

Grafična zasnova:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Mojca Pipan

Ilustracije:

Janne Karlsson, Janez Kompare, Laura Ličer, Damjan Majkić,

Leah Artist Mihalič, Severa, Tjaša Žurga Žabkar

Fotografiji na ovitku:

Nada Žgank

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR,
v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

E-pošta: info@kraljiulice.org

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

SI56 0510 0801 2105 010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

030 323 306

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajalci prodajajo časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil! Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO:

Mestna občina Ljubljana – Ministrstvo za zdravje

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti – FIHO

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice

član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov
ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Uvodnik:

?

foto: osebni arhiv

Ta uvodnik je poln vprašanj. In ima le malo pravih odgovorov. Jih pač ne vem in se boste morali s tem sprijazniti. Včasih je dovolj, da samo sprašuješ.

Četudi so nam že od osemletke ali pa še prej vbijali v glavo povsem nekaj drugega. Če si že kaj vprašala, se je učitelj ali pa še pogosteje učiteljica takoj počutila napadeno in odgovor je bil temu primeren. In nikarte, da bi izrazil kakšno drugačno mnenje. To je bilo še za stopnjo bolj osovraženo od radovednosti. In tako naprej do službe, če sploh imaš to srečo. Se pravi tudi v službi nadrejeni, kakšna zabavna beseda – ali je izpeljana iz tega, da so boljše porejeni kot podrejeni? – oprostite, danes je tak dan, da me kar rado odpelje ... se pravi tudi tile bolj rejeni konfrontiranju mnenj nikakor niso naklonjeni.

Roza je zadnjič rekel, da nam manjka odkrit preprič, in tu mu res ne morem ugovarjati, pa naj se še tako trudim. Ker tu pri nas je tako resda najbolj pogosto, da izražanje nasprotnih stališč, vprašanj, dvomov, ni zaželeno. Nasprotna stran se pač takoj počuti napadeno, se pravi ponavadi tudi osebno napadeno. In kako zaboga naj se kot družba razvijamo in boljšamo in iščemo rešitve, a ne, premier Cerar, če se nismo sposobni niti na nivoju skregati, dejansko slišati drugega, tudi če se z njim ne strinjamo, in potem iti naprej? Brez tega, da mu to na smrt zamerimo, ga označimo za konfliktneža ali pa ga celo vržemo iz službe, če smo recimo med boljše rejenimi.

Imela sem prijatelja, poti so se pač razšle, niti ne zaradi preprič, življenje je odpeljalo po svoje, ki ga je zelo skrbelo, če je dober. In veliko je govoril o tem, da se trudi biti dober. Meni se je takrat vse to zdelo predvsem smešno. Kako hudiča se trudiš biti dober? Al' si al' pa nis', šlus. No, danes pa razmišljam že malo drugače. Po svoje je imel prav. Navadno ne razvrščam ljudi in sveta po črno-belih odtenkih, ampak če za trenutne potrebe recimo pristanem na krščansko delitev dobrega in zlega ... v sistemu, v katerem živimo, se je treba vsakodnevno boriti za to, da počneš dobro. Ne, to ni več samo po sebi umevno. Še kako hitro zaspiš in naenkrat ugotoviš, da ga zdaj pa že malo serješ. Zakaj? Zato ker živimo v sistemu, ki sam po sebi v človeku ne vzbuja dobrega. Nasprotno. Brezkonfliktnost in slepa kimavost sta recimo le delček tega.

In najbrž je po dobrih desetih letih delovanja našega društva že prišel čas, da se začnemo tudi mi spraševati: Ali smo Kralji ulice še na dobri strani? Ali nismo slučajno zaspali na lovorikah začetnega uspeha in ali nas ni že pogoltnil divji kapitalistični stroj, ki se zažira in vpija v vse, kar je uspešno? Ali postajamo le še en privesek, spet eden izmed mnogih socialnih korektorjev sistema, ki le pomagajo reproducirati dodobra gnil sistem? Ne vem. Odgovora nimam. Vsekakor pa se nismo za to borili. Vem pa nekaj. Tudi pri nas ne bo šlo brez konstantnega preverjanja, diskutiranja, tudi prepiranja, če je treba. Ker da, tako lahko postajamo boljši, tako lahko popravljamo napake, tako lahko ugotovimo, kdaj in zakaj včasih skrenemo s poti, in spet stopimo na svetlo stran ulice.

Ali je torej za vse nas prišel čas, da začnemo spraševati? Ali je prišel čas, da začnemo govoriti? Ali je čas, da začnemo kričati? Upam, da bomo vsaj skupaj prišli do odgovorov. Če pa ne, se pa vsaj kvalitetno skregajmo.

Luna J. Šribar

Kazalo:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 5 RAZBIJANJE VZORCEV: (NE)MORALNOST IN (NE)ETIČNOST V POVEZAVI S KREATIVNOSTJO
- 6 NEVID(E)NA LUBLANA
- 7 BREZDOMSTVO MLADIH
- 8 KRIŽARJEVA KOLUMNA
- 9 TATU ZGODBA
- 10 SLIŠANJE GLASOV
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 13 ANEKDOTE IZ PRODAJE
- 14 DOGODKI
- 16 pOdpiram
- 17 SOL IN KOPER
- 18 LIKOVNA STRAN
- 20 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 21 KRALJICA IN KRALJICA
- 22 KRALJEVI RECENZOR
- 25 IZZA REŠETK
- 26 ZGODBA O ...
- 26 SMS-KOMENTARNICA
- 27 MILOŠEV FOTOGRAFSKI KOTIČEK
- 28 BREZPLAČNE PRIREDITVE
- 29 OGLASNA DESKA
- 30 RAZVEDRILLO

To sem jaz:

ŽELJKO

foto: Klavdija Krapež

Prihajam iz Bosne in v Sloveniji živim od leta 1979. Nekaj časa sem bil zaposlen v tovarni Litostroj, vendar sem trenutno brez službe, saj v teh razmerah nikjer ne dobim dela. Živim – milo rečeno – kot brezdomec, skratka revež, saj nisem upravičen do nikakršnih prejemkov. Razlog je ta, da nimam urejenega državljanstva ter s tem tudi nikakršnega statusa. Preživljam se tako, da hodim na Karitas in druge organizacije po hrano in oblačila. Ni me sram, sprijaznil sem se z dejstvom, da je moje življenje pač takšno.

Poročen sem bil pet let in imam sina, ki ga nisem videl že 16 let. 28 let živim sam, čisto tako kot volk samotar. V Sloveniji nameravam ostati, čeprav je zame tu življenje težko. Še vedno imam upanje, da si uredim status in da bom lahko dobil vsaj socialno podporo. Tako bi vsaj približno dostojno živel.

ŽIVIM - MILO REČENO - KOT BREZDOMEČ, SKRATKA REVEŽ, SAJ NISEM UPRAVIČEN DO NIKAKRŠNIH PREJEMKOV. PREŽIVLJAM SE TAKO, DA HODIM NA KARITAS IN DRUGE ORGANIZACIJE PO HRANO IN OBLAČILA.

03
KRALJI
ULICE

"Enmu odveč, drugmu všeč."

POSREDOVALNICA RABLJENIH PREDMETOV

STARA ROBA, NOVA RABA.

POLJANSKA C. 14, LJUBLJANA.

Tel.: 059 010 075

www.robaraba.si

Usmerjamo stvari na prave konce.

Pridite, prinesite, odnesite.

Obratujemo vsak dan med 09.00 in 19.00,

ponedeljki med 12.00 in 19.00,

sobote med 09.00 in 14.00.

SKLADIŠČNA RAZPRODAJA

Ul. Milana Majcna 4, Ljubljana.

Tor., sre., čet. med 12.00 in 17.00.

KRALJI
ULICE

STARA NOVA
ROBA

KAJ ČE

MODRAS SE JE KONČNO
ZAPLETTEL V MOJ KADER,
NEŠKODLJIVO
IN BARVITO,
ZA MOJE VESELE FOTOGRAFSKE
NASMEHE,
A SPREMEMBE VALOVANJA
PLANETARNEGA SISTEMA
VPLIVAJO NA ZDRAVJE,
MOJE IN DRUGIH,
ČE PADEM V PEPEL,
SE OBRNEM K DOBREMU,
KO VSTANEM, KOT CVET IN
METULJ
V EKSTAZI LJUBEZENSKIH ŽELJA,
PRIPRAVLJEN ZA MLADOSTNIŠKA VPRAŠANJA,
V ŠALI VPRAŠAM DEKLE,
KJE SE SLIŠIJO ZVONČKI,
KJE ODMEVA VONJ STAREGA
MESECA,
KDO NAM KRADE VSAK DAN
DVANAJST UR SVOBODE,
KDO SO IN KAJ DELAJO TISTI,
KI SO ZVEZANI
NA DRUGI, TEMNI STRANI REKE!?

ZDRAVKO KOKANOVIČ

SI DOBILA RUBIN?

KO SO STARA PISMA POGORELA,
NAPISANA S TOLIKO
LJUBEZNI,
NEUČAKANE, PREGREŠNE ...
POLNE UČENJA IN PLEHKIH
DOGOVOROV, V TRENUTKIH.
SE SPRAŠUJEŠ, KAM JE
POBEGNIL KONJ,
KI JE S SEBE STRESEL
BELEGA PRINCA?!
SPRAŠUJ SE
ZA VEDNO.
IN VEDNO BODI TOČNA!

ART AJVA

...(o) zdravljenju

Še en sposojen objem
izzove oblike
notranjih brazgotin
in jih spremeni
v
rane trnov vrtnice.

Karmiss

foto: Aleksander Petric

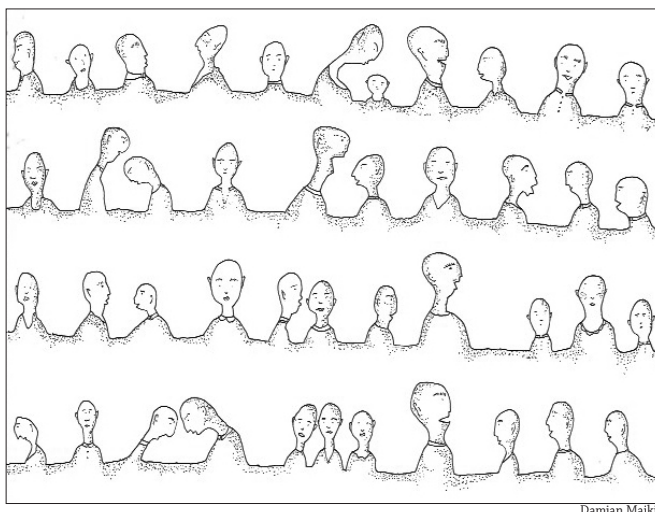
RAZBIJANJE VZORCEV: (NE)MORALNOST IN (NE)ETIČNOST V POVEZAVI S KREATIVNOSTJO

»Zdrav razum je sklop predsodkov,
ki smo si jih nabrali do osemnajstega leta.«

Albert Einstein

Področje etike in morale (*mores* se etimološko nanaša tudi na navade) je področje sivine; ne pokriva ga pravno-formalni okvir, saj se nahaja izven njega. Zato ga je nemogoče povsem obvladovati, razumeti ali predvidevati; je kot zrak – ne moreš ga prijeti. Jankelevitch gre celo stopničko dalje in pravi, da je »morala težko doumljiva, ker je ne meneč se za prostorsko alternativo/znotraj – zunaj/hkrati vsebujoča in vsebovana in ker njenega položaja posledično ni moč ne ugotoviti in ne določiti, še bolj pa zato, ker je hkrati večznačna in enoznačna.«¹ In prav to polje sivine ter nedoumljivosti nas že od nekdaj nagovarja. Z njim so se ukvarjali največji umi svojega časa (Homer, Pitagora, Aristotel, Sokrat, Platon pa kasneje tudi Freud in Nietzsche). Na nekatera vprašanja so lahko odgovorili, večina pa je ostala odprtih. In tako se še danes sprašujemo, kaj je prav in kaj ne, kaj je dobro in kaj slabo, kdaj (ne)etičnost zaide v polje (ne)zakonitosti itd. In jasno – kakšen vpliv ima na ustvarjalnost? Ga sploh ima? Dejstvo je, da se še vedno premalo razmišlja o dobrem in zlem. To je (bila) namreč vselej (pre)nevarna zadeva. Bog, vest, institucije (policija, sodstvo, RKC ipd.) niso nikoli dovoljevali in še danes ne dovoljujejo pristranskosti. O morali se, kot tudi o vseh naštetih »avtoritetah«, ne sme govoriti ali razmišljati. Lahko se le posluša. Avtoritete se ne sme kritizirati; kritiziranje morale je zato nepredstavljivo.²

A vendar, je vse tako črno-belo? Tako pozitivno? Ali obstajajo tudi kakšni negativni vplivi? Še posebej na kreativno sfero? Ljudje smo vpeti v t. i. kolesnice pravil. Gre za globoko vsajene vzorce mišljenja, navade, moralne nazore, ki jih pogosto zamenjujemo za resnico. Pravila sicer niso vedno nekaj slabega. Podobna so cesti; če želite tja, kamor cesta vodi, so odlična. Toda obstajajo *kraji*, ki nimajo direktne infrastrukturne povezave. Do njih lahko pridemo le, če s ceste zavijemo na pešpot, kar pa je zelo težko, saj smo nezavedno pod vplivom družbenih norm, ki se jih niti ne zavedamo. In tukaj trčimo ob svoj domišljjski zid, ki ni nič drugega kot sklop predsodkov, preko katerih, zaradi družbene vpetosti in etične kletke, ne vidimo. Ni naključje, da so otroci odlični inovatorji; izmišljajo si fantastične rešitve, ki pogosto presenetijo tudi nas – odrasle. In to zgolj zato, ker se ne ustrašijo ovir. Ker jih ne vidijo. Ker jih nimajo. Naša sposobnost kreativnega ustvarjanja (in kršenja pravil) pa se zmanjša, ker smo vzgojeni tako, da jih spoštujemo – govorimo o t. i. črednem nagonu. Einstein je krasen primer »vzornega« kršilca pravil; zavračal je akademske protokole (zaradi česar si je profesuro na univerzi pridobil šele v zrelih letih), odrekel se je svojemu nemškemu državljanstvu in postal človek brez domovine itd. Brez težav je kršil etične okvirje in uhojene navade. Njegova predstava, da jezdi na svetlobnem žarku, mu je omogočila prepoznati in prekršiti najpomembnejše pravilo, ki je vsem preostalom znanstvenikom preprečevalo spoznanje relativnosti.³ Vse to torej pomeni, da nas sklop družbenih navad, predsodkov in moralnih ovir omejuje v svobodnem delovanju ter izražanju. Konservativna etična kletka nas, kot družbo, bistveno zaznamuje; težave imamo s sprejemanjem istospolnih (strah pred drugačnostjo), razumevanjem sodobne družine in splava (ostanki zgodovinske in religijske platforme), vprašanjem begunske krize (ki ni nič drugega kot strah pred neznanim – predsodek; posledično pa to privede do rasne in verske

05
KRALJI
ULICE

diskriminacije) in ne nazadnje tudi s sodobno umetniško produkcijo – ludistično in hermetično poezijo (ki je zaradi naučenih vzorcev ne razumemo), abstraktnim slikarstvom (v katerem, zaradi pomanjkanja domišljije, ne vidimo nič) ter postmoderno arhitekturo (ki jo tako stežka sprejemamo, ker se upira nostalgicnemu). Se še sprašujemo, *zakaj*? Seveda bi bilo nerazumljivo trditi, da običaji, navade in etična pravila niso pomembni, če ne celo koristni (do določene mere). Z njimi se ohranja zgodovinsko sporočilo. Preko njih se razvijamo in ustvarjamo izkušnje. Kot narod. Kot človeštvo. A treba je prepoznati tiste nepotrebne izkušnje, ki nas ovirajo, hromijo in vlečejo nazaj. Tiste, ki ustavljajo razvoj in uničujejo domišljijo. Kajti vemo, da »je domišljija pomembnejša od znanja«.⁴ Brez domišljije (in posledično kreative) nas ni. In če so pravila in navade dinamični/premakljivi, to pomeni tudi, da so subjektivni – odvisni od vsakega posameznika. Mogoče jih je korigirati, spreminjati ipd., kar govori v prid teoriji, da splošnih družbenih norm preprosto ni. In res; kar je za nekoga moralno sporno, je za nekoga drugega lahko stvar svobodne odločitve. Tukaj pridejo na vrsto raziskovalci, umetniki (pisatelji, slikarji, glasbeniki, arhitekti ...), znanstveniki in misleci. Kdo drug bo sposoben izstopa iz konservativne kletke v polje suverenosti, če ne ravno ljudje, ki imajo težnjo po kulturnem udejstvovanju? Umetniki *morajo* stvari videti polneje, močnejše in širše, če želijo soustvarjati družbo prihodnosti. Zato je *lepota* za umetnika vedno zunaj redov in klasičnih okvirjev.⁵ In za delovanje »motorja« v sferi kreativnosti in ustvarjalnosti je potrebna ključna sestavina – domišljija (in implementacija njene moči v resničnem življenju, klub vsem etično-moralnim oviram ali običajem družbenega okolja). Gre za t. i. razbijanje vzorcev, hojo po območju sivega, ki bo vselej naletelo na neodobranje družbene večine (vtisnjenost vzorcev in navad je pač prevelika). A vendar: stanje skrajne senzibilnosti, širokega vidnega spektra in izstopa iz kletke omogoča fantastičen barvni spekter možnosti in novo dojemanje sveta okoli sebe.

Aleš Jelenko, mag. manag.

¹ Vladimir Jankelevitch: Paradoks morale (Apokalipsa, 2006), str. 45

² Friedrich Nietzsche: Jutranja zarja (Slovenska matica, 2004), str. 8

³ Scott Thorpe: Vsak je lahko Einstein (Mladinska knjiga, 2003), str. 10–75

⁴ Scott Thorpe: Vsak je lahko Einstein (Mladinska knjiga, 2003), str. 63

⁵ Friedrich Nietzsche: Volja do moči (Slovenska matica, 2004), str. 443–456

HOTEL POD SVOBODNIM SONCEM, DVODNEVNI POHOD Z NEVID(E)NO LUBLANO

06
KRALJI
ULICE

Imate občutek, da poznate resnično življenje samo s televizije? Se vam zdi, da neke obstajajo vzporedni svetovi? Sumite, da bi življenje lahko bilo čisto drugačno? Pridružite se nam in se prepričajte!

S toplim vremenom vzhaja nova Nevid(e)na Lublana v Hotelu pod svobodnim soncem! Ideja je bila zasejana v prvem časopisu Kralji ulice, ki je izšel že davnega junija leta 2005 in se je znova prebudila konec te zime. Pripravljena je na svoj vzhod. V okviru projekta Nevid(e)na Lublana smo do sedaj izvajali dvourne pohode v čevljih Kraljev ulice, zdaj pa se odpravljamo v novo časovno dimenzijo in izkušnjo podaljšujemo na dva dni. V tem času boste doživeli bolj popolno izkušnjo življenja na ulicah Ljubljane in mogoče njene okolice. Pohod bo potekal v spremstvu dveh izkušenih strokovnjakov, ki bosta delila z vami svoje znanje in izkušnje. Vsem udeležencem, ki boste z nami ostali do konca pohoda, bomo podelili častna priznanja uspešnega uličarja, da pa vaš podvig ne bo le priznanje, boste izkušnjo lahko dodatno podkrepili s fotografijami, ko bomo zabeležili vaše lepe trenutke v Hotelu pod svobodnim soncem. V nadaljevanju sledijo opisi naših možnih popotovanj, a kot je negotova gotovost preživetja, tako bodo tudi naše ture prilagojene dnevu, trenutku, možnostim in vam.

OPREMA

Oprema na pohodu je omejena. S seboj lahko vzamete en nahrbtnik s stvarmi, za katere menite, da jih boste potrebovali. Hrana, denarnica in mobilni niso dovoljeni. S seboj obvezno vzemite osebni dokument in zdravstveno izkaznico. Oblecite se avanturi primerno, v udobna in trpežna oblačila, katerih vam ne bo žal, če jih umažete ali uničete. Ne pozabite na spalko!!!

ZAKAJ IZBRATI TURO HOTEL POD SVOBODNIM SONCEM

Ste naveličani vsega, ste slabe volje, ne obvladujete mladostnika, imate negativen odnos do brezdomcev, negativen odnos do prodajalcev časopisa, ne razumete, kako lahko postaneš brezdomec, ne razumete vzrokov in posledic brezdomstva, imate polno rit

vsega in vam je dolgčas, ste avanturist, socialni delavec, politik, študent, humanist, filozof, ne vidite več smisla bivanja? Vljudno vabljeni v Hotel pod svobodnim soncem da preživite dan kot pravi brezdomec. Znova boste vzljubili rutino, ki vam jo nudita varnost in dom, mladostnik pa se bo premislil in nehal brezglavo tavati. Predvsem boste razumeli naše vodilo: Stanovanje je pravica in ne luksuz! Potrebujemo stanovanja in ne zaporov! Politike prihajajo in odhajajo, brezdomstvo ostaja nerešeno!

foto: arhiv KU

ORGANIZACIJA

Na pohod vas popeljeta dva izkušena poznavalca brezdomstva in sicer v zelo majhnih skupinah (3–4 obiskovalci na pohod). Prijave za pohod Hotel pod svobodnim soncem zbiramo do konca meseca maja. Izvedli jih bomo v maju in juniju. Termin 24-urne ture bo določila skupina sama, glede na svoj prosti čas. Pred samim pohodom se bomo srečali na skupnem sestanku, kjer vam bomo pojasnili kontekst pohoda, dogovorili se bomo za datum, opremo, prispevek ... Celoten program dvodnevnega pohoda bo odvisen od želja in dogovora udeležencev. Okvirni plan je sledeč:

1) VKLJUČEVANJE V PRODAJO ČASOPISA KRALJI ULICE

- Zbor ob 10.00 na Kraljih ulice (kava, malica). Kot novi prodajalci dobite 3 časopise brezplačno.
- Prodaja časopisa.
- Ob 12.00 možnost sodelovanja v delavnici in nagradni prejem še 3 časopisov oz. nakup časopisa z izkupičkom. Nadaljevanje prodaje; odvisno od odločitve posameznika.
- Ob 14.00 nakup novih časopisov in odmor za uspešne oz. počitek in kava za tiste, ki so sodelovali na delavnici.

- Nadaljevanje s prodajo časopisa, s čimer zaslužite za stroške nočitve, za nakup karte za vlak ali za trola.
- Od izkupička je odvisna lokacija nočitve in nadaljevanje programa (eventuelno večerja na Vincencijevi zvezi).
- Nadaljevanje je odvisno od izkupička in timskega dogovora, saj smo brezdomci in načrtovanje ni možno, saj je vse odvisno od prodaje.
- Možnosti za prenočitev (Tivoli, čakalnica na železniški postaji, le če imaš vozovnico, pohajkovanje in vmesni počitki; urgencia, pod mostom, na klopici, odhod na morje s prevozi.org ter nočitev na morju, kopanje in povratek v Ljubljano).

2) UPORABA ORGANIZIRANIH OBLIK POMOČI

- Zbor ob 10.00 na Kraljih ulice, kava, kruh, sok po želji.
- Ob 11.00 odhod in kosilo v ljudski kuhinji.
- Ob 12.00 vključevanje v delavnico na Kraljih ulice.
- Ob 14.00 prosto druženje v prostorih Kralji ulice.
- Ob 15.00 odhod in kroženje po javnih prostorih.
- Ob 18.00 večerja na Vincencijevi zvezi.
- Tipična noč brezdomca.

3) BREZDOMEČ IMA KOLO IN V NARAVI IŠČE NAVDIH

Program je podoben tistemu pod točko 2, s to razliko, da pot opravimo s kolesom in ne večerjamo, ampak se zapeljemo izven urbanega mesta, naredimo piknik in prenočimo v naravi. Odvisno od dogovora skupine je, ali se zapeljemo na Ljubljansko barje, Šmarno goro, ali kam drugam.

Če kolesa nimate, vam ga mi uredimo. To je prednost Hotela pod svobodnim soncem. Svoboda za vse sama poskrbi.

Za prijave in dodatna vprašanja nam pišite na:
ture@kraljiulice.org ali nas pokličite na:
068 139 177

Nevid(e)ni lublančani

BREZDOMSTVO MLADIH

Koncem marca sem se v imenu Kraljev ulice udeležila mednarodnega srečanja na temo brezdomstva mladih. Izobraževanje je trajalo 6 intenzivnih dni. Poslušali smo različne govorce in skupaj poskušali zastaviti strategijo za skupno delovanje v smeri končanja brezdomstva mladih. Prvo vprašanje, ki se pri tem postavi, je: Ali v Sloveniji sploh obstajajo mladi brezdomni? Kje so skriti? Odgovor je JA, obstajajo! Mogoče niso tako opazni, kar ne pomeni, da ne obstajajo. Za mlade brezdomne so za razliko od starejših brezdomnih bolj značilni spanje pri prijateljih, življenje v skvotih, hitrejši prehod s ceste v podnajemništvo in nazaj. Pogosto prehajanje od kavča do kavča in življenje v negotovosti ni prepoznano kot brezdomstvo, saj si brezdomca še vedno predstavljamo kot moškega srednjih let, ki spi pod milim nebom. Pomembno je opozoriti na to, da so brezdomni vsi tisti, ki živijo v negotovih okoliščinah in iščejo odgovor na vprašanje: Kje bom jutri spal? V svojih sobah in stanovanjih zaradi nezmožnosti plačevanja elektrike ali vode ne morejo zadovoljiti osnovnih potreb. Kritika današnje mladine je, da se predolgo držimo maminega krila in živimo v hotelu mama, si ne upamo živeti na svojem, nam je lažje, ko mami kuha in pere. Res? Ko pogledam okrog sebe, vidim, da si redkokateri izmed mojih prijateljev lahko privoščijo nakup ali celo najem stanovanja, čeprav so mnogi med njimi zaposleni. Službe, ki so na voljo mladim, so večinoma za kratek določen čas, krediti zato nedosegljivi ter jim upravičeno ne zaupamo. Manjših, cenejših stanovanj, kot da jih ne bi bilo. Potemtakem so starši zaenkrat glavni zaščitniki mladih pred odkritim brezdomstvom. Javni stanovanjski sklad je v novem Nacionalnem stanovanjskem programu za obdobje od 2015 do 2025 mlade opredelil kot posebej ogroženo družbeno skupino, ki potrebuje podporo na stanovanjskem področju. Mladi, pozor, pozor! Razpis za neprofitna stanovanja za mlade je obljubljen konec leta. Upam, da ga dočakamo ... Na srečanju, ki ga je organizirala FEANTSA (evropska zveza nacionalnih organizacij, ki delujejo na področju brezdomstva), je bilo izpostavljeno, da se število mladih brezdomnih na področju Evrope iz leta v leto povečuje. Glede na poročanja terenskih delavcev organizacij, ki delajo na področju brezdomstva v

Ljubljani, Slovenija pri tem ni izjema. Na predavanjih so kot najbolj ogroženi bili izpostavljeni mladi, ki zapuščajo rejništvo ali druge oblike zunajdružinske oskrbe (mladinske domove, vzgojne zavode, prevzgojni dom, zapor ...), odvisniki od nedovoljenih drog in migranti brez dovoljenja za prebivanje. Na srečanju je gostovala Leilani Farha, karizmatična specialna UN-reporterka za človekove pravice za področje stanovanja. Svoje zadnje letno poročilo je posvetila brezdomstvu in nas »spomnila«, da brezdomstvo pomeni hudo kršitev človekovih pravic, konkretno pravice do stanovanja. Pri tem je izpostavila odgovornost vsake države, podpisnice mednarodnega pakta, da človeku omogoči uveljavljanje pravice do stanovanja, ki zadostuje zanj in za njegovo družino. Razložila je, da je brezdomstvo rezultat neuspešnega odzivanja države tako na individualne kot strukturne dejavnike, ki potiskajo ljudi na rob družbe in v končni fazi – na cesto. Moram priznati, da sem po predavanju imela kamen v želodcu; sprašujem se, koliko moči imajo pravzaprav te človekove pravice, če zadnje mesece vsak dan posebej gledamo, kako sami državni organi kršijo, pravzaprav gazijo, pravice, se sklicujejo na dolžnosti, odgovornosti, »aktivacijo« in državljanstvo. Glede na to govor in kritično poročilo, mogoče dobrohotne reporterke, padeta v vodo. Po drugi strani so mogoče te iste pravice eno izmed orodij, ki ga lahko uporabimo pri zagovorništvu v smeri končanja brezdomstva. No, vrnimo se k mladim. Ideja srečanja ni bilo samo druženje in izmenjava dobrih praks in težav, s katerimi se srečujemo, temveč povezovanje in skupno zagovorništvo mladih brezdomnih na evropskem nivoju. Osebnostno so me najbolj zanimali sistemi podpore za mlade, ki zapuščajo zunajdružinsko oskrbo, saj verjamem, da je na tem področju v Sloveniji res mogoče nekaj narediti in na ta način pomembno prispevati k prevenciji brezdomstva. Namreč velik odstotek brezdomcev je v svojem otroštvu ali mladosti živel v nekaterih izmed oblik rejništva ali druge zavodske oskrbe. Očitno je treba mlade bolje pripraviti na samostojno življenje in jim stati ob strani tudi, ko dopolnijo 18. leto. Prehod v samostojno življenje je za mlade, ki nimajo podpore staršev, lahko

foto: Milka Podobnik

velika in stresna sprememba, zato mora država v vlogi staršev za svoje otroke odgovorno poskrbeti.

Največje korake na tem področju je v Evropi v zadnjem času naredila Irska. Organizacija Focus Ireland je po nekaj letih borbe uspela podaljšati čas oskrbe za štiri leta, torej mladi lahko pridobijo podporo do 21. leta starosti. Poleg tega mora pred odpustom vsak izmed mladih imeti natančen plan, kako bo samostojno zaživel. Trenutno se še vedno »lovijo« glede izvedbe reforme, ampak vse kaže, da se situacija spreminja na bolje. Najbolj smo občudovali finski sistem, čeprav predstavnik Finske ni mogel sprejeti komplimenta, ne da bi dodal kritiko. Namreč poleg na videz urejenega sistema še vedno obstajajo mladi, ki ostanejo brez podpore, in to so v tem trenutku ne-EU migranti. Mladi, ki zapuščajo oskrbo (po 18. letu), imajo pravico do lastnega stanovanja in 100 % zagotovljeno finančno in svetovalno podporo do 21. leta. Od 21. do 30. leta imajo zagotovljeno stanovanje. Nad urejenostjo sem bila navdušena, saj je pri nas podpora opcionalna in traja samo do 21. leta.

V Sloveniji je brezdomstvo relativno mlad pojav, zato še ni podrobnih raziskav s področja brezdomstva mladih, na katerih bi lahko temeljili večji programi in reforme, zato bomo v prihodnosti morali več pozornosti namenjati raziskovanju prav tega področja in vpeljavi novih projektov, namenjenih mladim, ki se soočajo z brezdomstvom.

Irena

BALADA

Tudi tokrat je pred vami resnična zgodba iz življenja mladega viteza, ki se je zgodila v prvem letu gospodovem 21. stoletja. Mraz je bil in večerilo se je že, spominjam se, kakor bi se zgodilo včeraj, kajti preživel sem tretji dan hude krize. Čistil sem se greha v duši in telesu. Pred očmi so mi švigali podobe in spomini na dogodke zadnjih let, ko me je izdal moj lahkomišelni pustolovski duh. Toda na kesanje se nisem kaj dosti oziral, moje sive celice tega niso bile sposobne in v tistem trenutku si niti niso želele razmišljati o smislu življenja. Bolečinski krči, v katerih sem se zvijal, so mi jemali še zadnje kančke energije. Najbolj od vsega me je utrujala nespečnost. V bistvu sem goreče molil za spanec, že ura spanca bi mi pomenila odrešitev. Pred menoj je bila torej tretja noč, neskončno dolge torture samoinkvizicije telesa, skrčenih udov in glasnih krikov bolečine. Mnogi pred menoj so se brez sramu obrnili nazaj in se predali.

O krščanskih krepostih – grešnik – zadnje čase resda nisem mogel govoriti, vseeno pa sem imel resen namen izpeljati čiščenje do konca. Tisti, ki so bili v teh zadevah bolj vešč od mene, so me – heretika – poučili, da naslednji dan najdejo lek za moje težave z nespečnostjo. »Boš videl, jutri zvečer boš spal kakor dojenček,« so mi zatrdili. Tista noč je bila spet neizmerno dolga. Čeprav popolnoma na koncu z močmi, nisem uspel zatisniti oči niti za trenutek. Bolečinski krči mi niso dali spati in le malo je manjkalo, da se mi ni popolnoma odpeljalo.

Naslednje jutro sem jim tečen dal vedeti, da spanca še vedno ni od nikoder. Takoj ko sem izrazil svoje dvome, sem dobil jasno zagotovilo, da bo danes zvečer vse popolnoma drugače. Spanec bo bojda prišel sam od sebe. V goreči želji, da bi bilo to res, sem se prepustil njihovim metodam.

Sprva sem po njihovih navodilih vse do zgodnjega popoldneva opravljal težja fizična dela. Čeprav le stežka, saj mi je primanjkovalo energije, sem se podredil njihovi »filozofiji« utrujenosti. Torej, izčrpaj telo do zadnjega atoma moči in zvečer s spanjem ne bo problemov. Da pa bi me povsem izčrpali, so se me odločili odpeljati tudi na balado. Za kaj takega še nikoli nisem slišal. »Mar bomo peli?« sem se naivno

spraševal. Kmalu mi je postalo jasno, da je bila beseda balada izpeljanka iz francoščine in nima zveze s slovenskim jezikom, pomeni pa sprehod. Odpravili se bomo torej na sprehod. Kakor koli.

V spokorniški procesiji nisem bil sam. Z nami je šel iskat spanec še en onemogli bojevnik križa. Strahovi, kako preboleti fizično bolečino prvih dni odvajanja, so se mi jasno izrisali na obrazu takoj, ko so mi na rame položili ogromen pohodniški nahrbtnik. Močno sem namreč dvomil v uspeh. Hipoma sem zaslišal prepričljive besede: »Gremo, samo kesanje ne bo zadušilo krikov lačne krvi in nočnega hlipanja nedonošenih endorfinov.« In smo odšli.

Hodili smo in hodili. Hodili smo daleč, onkraj gora in še sedem dni hoda stran, vendar baladi ni bilo videti konca. Po treh urah resnega pohoda smo se ustavili na malici. Končno sem lahko s sebe odvrigel nahrbtnik in kmalu presenečen ugotovil, da so pod mojo zemljico le pusti težki kamni in nič drugega. Počasi sem izgubljal živce. Le zakaj, za vraga, vlačim okoli kamenje? Vendar sem se kmalu pomiril in si po zagotovitvi dotične osebe, da ve, kaj dela, ter po použitju hrani zopet oprtal nahrbtnik in krenil naprej v iskanje spanca. Baladi ni in ni bilo videti konca, bil sem že povsem brez moči. Nejevoljno sem se spraševal, kdaj se bomo vrnili na izhodišče, saj terena pohoda nisem poznal. Tudi moj sotrpin je bil povsem zdelan. Razmišljal sem: »Ko bi ga imel, bi takoj použil strup, ki ga tako sovražim in v tem trenutku tako zelo potrebujem.«

Naposled je bilo tudi balade konec. Noge so me komajda držale, po vseh štirih sem se priplazil nazaj domov. »Tokrat boš zagotovo spal, boš videl, in jutri nama boš za tole še hvaležen.« V tistem trenutku sem bil tako zelo utrujen, da sem bil tudi sam prepričan v uspeh. Prepričan sem bil, da bom vsaj za eno noč odrešen muk nespečnosti, potlej pa bom z mentalno močjo premagoval vse, kar mi še pride naproti.

Noč je, ležim v postelji, kriza ne popušča. Jezen sem še bolj kakor prejšnjo noč, postaja mi namreč jasno, da spanca spet ne bo. Zakaj nisem rajši štedil z energijo? Noč je, ne spim. In potem je bilo ...

Tjaša Žurga Žabkar

TATU ZGODBA

Tatu, ki krasi spodnji del moje leve noge, zdaj šteje že častitljivih devet let, narediti pa sem si ga dala v znanem tatu studiu v Ljutomeru. Ideja za motiv, ki mi ga je izdelal mojster Igor, je moja, predstavljal pa naj bi kombinacijo sonca, sreče in zodiakalnega znaka raka, ki mu pripadam. V bistvu gre za unikat, na katerega sem zelo ponosna. Ker sem strastna ljubiteljica tatujev, že načrtujem dva nova, vsakega na eni roki. Gre za imeni obeh mojih otrok, nisem pa se še odločila, ali bosta zapisani v hebrejščini, pismenkah ali hieroglifih.

Vanja Kurbus

foto: MG

09
KRALJI
ULICE

ACT

SLADKA ZAVEZA JE PADLA
IN MISIJA JE IZGUBILA ZRAK.

LE

NAJPAMETNEJŠI
NI BIL PREVEČ ZAPOSLEN,
DA BI OPAZIL,
DA JE SLADKORNA GLAZURA
POVZROČILA SRBENJE KOŽE,
A NI PONUDIL ZDRAVILA.

KARMISS

SAMO LJUBEZEN DO DENARJA JE VEČNA,
VSE OSTALE SO MINLJIVE.

N2

Slišanje glasov:

ALI VEŠ, KAKO JE SLIŠATI GLASOVE, KI JIH TI NE SLIŠIŠ?

010
KRALJI
ULICE

Nekateri smo levičarji to misliš združeni ali pisni?, nekateri ne. Nekateri imamo posluh n i m a š p o j m a o g l a s b i, drugi *spet ne »ga nimajo« je bolje*. Nekateri lahko konico jezika zavijemo v skorajšen krog, spet drugi ne če bo kdo to razumel, kaj si napisala?! Nekako tako je s slišanjem glasov. Nekateri lahko slišijo, drugi ne s a j t i ne slišiš glasov. Jaz sem resnična in prava oseba. Že dolgo se poznavam. Kaj govoriš neumnosti o slišanju glasov?. In znotraj skupine slišalcev je toliko različnih izkušenj slišanja, kolikor je slišalcev *daj ne bodi hipi!*. V osnovni šoli a javno obujanje spominov? Čestitke! sem velikokrat poskusila pisati z desno roko, da sem videla, kako mi gre. Sošolka pa je pisala z levo. Nato *sma »sva«, če že pišeš za ljubljanski časopis, prosim. Ne rabijo vsi vedeti, da nisi iz mesta svoji mojstrovini, ustvarjeni z nedominantnimi rokami, primerjali. Kako bi pa izgledala takšna interakcija med slišalcem in neslišalcem? Kako bi lahko nekaj, kar se dogaja znotraj nas, predstavili nekomu drugemu? Ali je mogoče naše notranje svetove približati drug drugemu? Ha! Good luck, bitch Letos je izšla knjižica *Poslušaj, če si upaš* (originalni naslov: Listen if you dare), ki so jo soustvarili skupaj slišalci, akademiki, grafični in zvočni kreativci. Med drugim so primerjali izkušnje slišalcev z neslišalci v vsakodnevem življenju. V nadaljevanju bom navedla nekaj primerov, ki so jih tam opisali **khm** slišalci.*

Kako se je soočiti z več glasovi hkrati vsak dan? Slišalci iz Škotske pravijo, da je slišanje več glasov hkrati kot opravljanje več del hkrati kot »multitasking!« Ja, ja, razumem. Ali pa kot poslušanje več pogovorov hkrati a še nisi nikoli bil/a na avtobusu, kjer so se ljudje okoli pogovarjali in nekako si lahko slišal/a in delno sledil/a več pogovorom hkrati?. Lahko je kot notranji monolog, le da je na zelo veliki glasnosti in traja cel dan. pojma nimaš! Kaj pišeš nekaj, o čemer nimaš pojma? In ljudje to berejo? Sram te je lahko! Vendar imaš ob tem občutek, da si zelo utrujen, **zmackan prekrokkan, Štajerka neumna!** ali imaš migreno. Ne ustavljaš se. Dobro ti gre. Saj bodo bralci razumeli, kaj jim hočeš prikazati. V redu je. Piši dalje. Dobro ti gre.

Kakšni so občutki ob slišanju glasov? Slišalci pravijo, da je podobno kot deja vu no, poišči tiste vejice in strešice in jih daj na črko a in u izkušnja, kot da si to že doživel ali kot da naenkrat postaneš ozaveščen razumevanja realnosti pa ja Realnost? Edina iluzija ki jo imamo. V nadaljevanju pišejo, da je podobno pomanjkanju spanca prehlajena si, odloži računalnik in pojdi spat, hoji v spanju ali bujenju iz zares živih sanj vse bo ok. Občutki so podobni tudi hiperbudnosti – ko si konstantno pozoren na vse okrog sebe, pozoren na vsakogar, nenehno v skrbeh o tem, kaj se bo zgodilo, in nenehno težiš k temu, da bi prebral ljudi z namenom, da odkriješ nevarnost, ki bi se lahko zgodila to ti je znano, kaj? Ti mali paranoiki. Bu!.

Kakšni so vizualni vidiki slišanja glasov? To je nekako tako kot v kotu je umazano perilo. Ko to končaš, ga daj pral videnje obrazov *špica* v oblakih, premikajočih sencah. **se spomnim včeraj obraza Špele. Nad obrvjo je imela črva. Ne družim se z njo!**

Vsi naštet vidiki so sorodni temu, ko ljudje rečejo, da je njihovo počutje odvisno od vremena, eklipse ali polne lune. Ali horoskopa – *hahah*

Vsi ti prikazi so v knjigi predstavljeni z namenom, da neslišalci najdejo točke, kjer se lahko povežejo z izkušnjo slišanja glasov

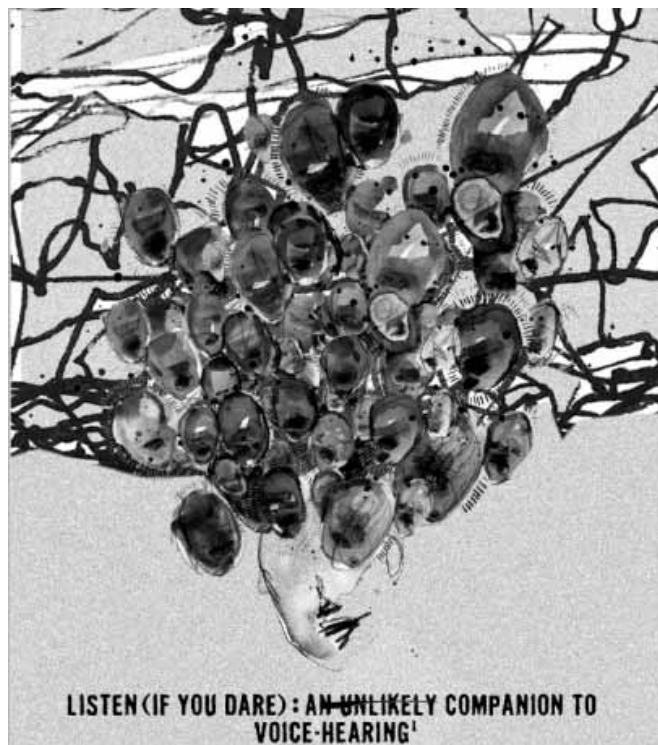

foto: osebni arhiv

Pridna. Lepe besede, izkušnja slišanja glasov. Ne maramo besede halucinacija, vendar naj se zavedajo, da sta intenziteta in globina različni. Ni preprosto pretirana verzija zgoraj naštetih primerov, ampak je to izkušnja, zaradi katere lahko neslišalec upa, da razume le del izkušnje slišanja Lepo zapisano. Lepo si opravila. V redu si.

Slišanje glasov je izkušnja b l j a h! s l a d k o r n o bom dobila. Od glasov, vsebine, pogostosti in jakosti pojavljanja pa je odvisno, ali je to izkušnja, ki je pozitivna ali negativna. Pri ljudeh, ki slišijo glasove, ki jih ovirajo v vsakdanjem življenju, se pojavi težava pri spoznavanju in pripravljenosti za spoznavanje medsebojnih svetov **odjebi!**. Slišalci iz knjižice pravijo: »Večina ljudi ne razume, kaj je slišanje glasov, in jih je tega strah – ne dojamajo, da je zastrašujoče za nas. Slišalec ni tisti, ki je strašen, slišalec je tisti, ki je prestrašen.« S spraševanjem in iskrenim zanimanjem barvamo drug drugemu svetove in si med seboj postavljamo vedno manj tuji.

Zmanjšajmo tujstvo med nami – pričakujemo še druge odzive od vas, bralcev in bralk te rubrike. Pošljete jih lahko na naslov slisanjeglasov@gmail.com ali na poštni naslov Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana, z dopisom »slišanje glasov«. Če se boste s tem strinjali, bomo vaša mnenja in izkušnje z glasovi objavili v tej rubriki.

Zgornje besedilo je pripravljeno na osnovi knjižice *Listen (if you dare): An unlikely companion to voice-hearing* (2016), avtoric McConnell, G., Collinson Scott, J. in Maxwell, D. Dostopno je v angleščini na naslovu <http://www.listeningtovoices.org.uk/>; na istem naslovu lahko glasove tudi poslušate. Besedilo je za vas povzela in vam ga predstavila

Lara Brglez

SPREJEMANJE

(osvetljevati, prizemljevati, podpirati)

Tiki so se pojavili kot odziv na notranje napetosti. Začelo se je kot trzanje roke. Nato tiki. Glasovni, z gibom. Koncentracija napetosti v telesu se je sproščala kot trzanje. Vedno le, ko sem se umirila ter bila v na videz »varnem prostoru«, četudi v avtu. Avto je krasna iluzija, kjer imaš občutek, da si varen pred pogledi. Zaprt prostor. Telo se je sprostilo. Ni bilo več tako napeto. V pozoru.

Sprožala jih je misel, s katero v tistem trenutku nisem znala živeti. Služba. Bivši partner. Možnost izgube otrok. Družinska situacija, ki ji nisem videla rešitve. Brezna, ki se niso zapirala. Ustaviti se. Nič več bežanja. Upočasniti. Se soočiti s problemi. Zaupati, da bo vse v redu.

Rjoveti. Dobiti glas. Spustiti iz sebe kakršen koli krik. Se zjokati. Kako?

Ko dobršen del življenja živiš v strahu, postane vsaka misel, ki odstopa od zelenega stanja, stres. Sem obesila perilo ali je ostalo v pralnem stroju? Sem naredila vse, kar bi lahko, ali bi lahko več? Ko sem kaj pozabila, me je vsak strah sčasoma pregnal v stisko. Vse, ob čemer bi ob običajnem doživljanju le zamahnila z roko. In ob koncu dneva trzanje. In tesnoba.

Obrnila sem kolo v drugo smer.

Zaupala prijateljici in si z njo delila najbolj moreče zgodbe. Si dovolila kričati, izkričati jezo, bolečino, žalost. In razumela njeno bolečino ob njeni zgodbi.

Se soočala. S problemi. Jih osvetlila z vseh kotov, iskala bolj dolgoročne rešitve, ki bodo delovale tudi, ko bom imela blokado spomina in preklape zavesti. Ter ne bom vedela, kdo in kje sem. Premikala mejo s tem, da sem pri stvarih namerno naredila majhno napako. Zavestno. In jo sprejela kot darilo, podpis duše. Nepopolnost, ki sem si jo dovolila, namesto popolnosti, ki ustvarja le tesnobo, v resnici pa se utapljaš v žlici vode. Majhen odmik, ki mi je izvalil žarek svetlobe iz srca, objem duše.

Si dovolila biti izrazna v javnosti. Šla bosa čez mesto. Ko je bila preluknjana obleka, edina obleka, v kateri sem lahko dihala,

011
KRALJI
ULICE

in so nato še ostali kosi oblačil dobili majhno luknjo, osebni podpis.

Si dovolila rjoveti, četudi je bilo v začetku slišati kot neslišno ihtenje.

Imeti prijatelja, ki mi je umaknil roko z ust, ko sem se ponovno hotela utišati. In jo poljubil na prste. Ki me je sprejel tako, kot sem. Vso. In s tem zacelil najgloblje rane.

Mojca N.

VABILO NA SEMINAR O SLIŠANJU GLASOV

V sredini maja pridejo v Ljubljano dve predstavnici in predstavnik mednarodne zveze Intervoice, ki se ukvarja s spodbujanjem »drugačnih« načinov ukvarjanja z glasovi, ki jih ljudje slišijo (ali s prizori, ki jih vidijo). Ti drugačni načini pomenijo, da se glasov ne jemlje predvsem ali sploh samo kot znake bolezni, ampak najprej kot človeško izkušnjo, ki ima svoj smisel in svoje razloge. Gibanje »slišanje glasov« raziskuje možnosti, da človek svoje glasove sprejme, vstopa z njimi v interakcijo oz. raziskuje različne načine, kako z glasovi živeti s čim manj stiskami in čim manj ovirami. Pri tem so seveda pomembni lastna aktivnosti, sodelovanje in pomoč prijateljev in drugih bližnjih, prizadevanje proti obsojanju in stigmatiziranju ljudi, ki glasove slišijo, in seveda tudi pomoč strokovnjakov, ki znajo ljudi v tem prizadevanju podpreti. Prej omenjene tri osebe, ki so psihiater Dirk Corstens, oseba z lastno izkušnjo slišanja glasov Rachel Waddingham ter sistemska psihoterapevtka Slobodanka Popović, bodo v Ljubljani od 16. do 18. maja izvajale seminar o slišanju glasov.

Poleg seznanjanja s pojavom slišanja glasov se bo seminar posvečal še načinom podpore ljudem z glasovi, delovanju in vodenju podpornih skupin in sistemskemu pristopu k temu pojavu.

Na seminar ste vabljeni osebe, ki imate lastne izkušnje s slišanjem glasov in podobnimi pojavi, podporne osebe, prijatelji/ce in družinski člani teh oseb, strokovnjaki/nje na področju skrbi za ljudi v duševnih stiskah ter študentje/ke in prostovoljci/ke. Seminar bo za osebe z lastno izkušnjo brezplačen, za vse ostale pa je predvidena majhna kotizacija za pokrivanje stroškov seminarja. Več informacij na FB Slišanje glasov. Vse zainteresirane vabimo, da s sporočilom na naslov slisanjeglasov@gmail.com čim prej prijavite svoj interes. Število mest bo namreč omejeno z velikostjo prostora, kjer se bo seminar odvijal.

Bojan Dekleva

NEK AJ

cestnih

JAZ NISEM OTROK, JAZ SEM REJENEC

(V spomin pokojnim rejencem, v spomin pokojni zlorabljeni rejenki in v spomin še živéči rejenki, ki so podelili svoje srhljive zgodbe z menoj!)

Jaz nisem bil dan, da bi me hranili, jaz sem bil dan, da bi me redili, jaz sem rejenec, sem v reji, jaz nisem dan, da bi me vzgajali in radi imeli, jaz nimam skrbnika, vodnika, jaz nimam zaupnika, pooblaščenega prijatelja, jaz imam rejnika in oskrbo popolno za plačilo, moja mati, moj oče nimata plačila, da omogočila bi mi oskrbo popolno, imata stanovanje premajhno, sploh stanovanja nimata, znajdi se sam pahnili ju je v ječo, znajdi se sam pahnili ju je v nesrečo, jaz nisem otrok, jaz sem rejenec, mene redijo, da pahnjen bom v svobodno suženjsko delo. Mene ne usposablajo, mene prevzgaajo, nimam telefona in številke, nimam prijatelja, da bi poklical, da povedal bi in izrazil, pri osemnajstih končal bom na cesti, ker nimam prijatelja pooblaščenega, da usmerjal bi me naprej, da povedal bi, če morebiti me šlatajo, silijo v preveč dela, me tepejo, jaz ne vem, kje in kako živel bom, ko dopolnil bom 18. leto.

Anastazia Om

VLOŽENI FEFERONI

Privatizacija je pojedla kulturo. Vanjo je zarila leseno palčko in jo popekla na žaru.

Na pedestal smo postavili ekonomijo, družbeni klimi pa spodnesli noge

(trkamo se po prsih).

Kontejner na levi smo postavili na sredino; desnega pa za njim; iščemo bližnjice, kurbe, *argumentum ad populum*.

Še vedno plahi, tihi, rojeni za hlapčevanje, z zaprto zadrgo čez usta. Pijavke.

Mutiramo v new-age kolonijo; gospodarji brez svojega gospodarja. Odvisnost že kaže zobe.

»Le vkup, le vkup uboga gmajna!«

Ales Jelenko

MILKY WAY, 10.DEL

Preden začnem s Povšetovo, moram še nekaj povedati, da boste bralci mogoče dobili nek filing, kako je z mojo odvisnostjo. Vsem je lahko jasno, da sem ga pošteno sral, vendar sem se vedno uspel spucat vseh psihoaktivnih snovi, začnši v vojski, kasneje pa v Nemčiji, v Belgiji, tudi v ljubljanskem arestu. In verjetno zaradi spoznanja, da sem vse krize dokaj na izi sfuru, sem dojel, da se da. Vzdrževanje abstinence je bilo zame še neznanka, meni je blo še do zadevanja ... na žalost. No, pa se vrnilo na Povšetovo 5.

Smrkci so me prfural not, kjer so me temeljito pregledali od glave do pete. S seboj sem imel samo to, kar sem imel ob aretaciji. Nato so me seznanili s pravili in mi v roke uturili šlape, povštr, odejo in posteljnino. Drugo nadstropje, soba 80.

Ko je paznik odprl vrata pripora (ker sodba še ni bila pravnomočna), se je ven najprej odvalil oblak gostega dima. Moram reči, da sem se resnično usral. Počutil sem se kot v filmu in molil sem k bogu, da bom vsaj koga spoznal. Ipak, čuza je čuza. Trije pogradi, 6 komadov v celici, omare, miza in WC ... na srečo sem prepoznal Dugija z Metelkove. Ko me je model zagledal, je samo rekel: »Q, zdravo, fantje to je kul.« Tako je napetost popustila in že sem

bil za zaprtimi vrati celice. Bil sem na substituciji, katero sem začel nižat, vendar sem notri dobil tudi uspačala. Dvakrat na dan urca sprejoda, pingpong, fitnes. Mi smo imeli tudi TV in Playstation. Odobrili so mi klic, da sporočim, naj mi domači prinesejo cunje in stvari za higieno, pa da mami sploh povem, da sem v kehi. Kličem Katjo in ji povem, da so me zaprli. Mislil sem, da bo njena reakcija nekako pričakovana in da bo bejba štekala, glede na to, da je živela pri meni. A ko sem rekel, da rabim cunje in stvari, mi je rekla, če so mi cunje bolj pomembne kot ona? Folk, men še je snel! Popizdil sem nanjo in se obrnil na mamo ter jo prosil, naj gre vsaj tolk do stanovanja in vzame comp, da ga slučajno una ne bi zdilala za robo. Naročil sem ji, naj jo dobesedno fukne ven iz fleta in ji vzame ključe. To je bil konec triletné heroinske veze, ampak sem jo imel rad, rešil sem jo ulice, na kateri se je zatem tudi znašla.

Po štirih mesecih sem se očistil metadona in zopet prišel k sebi. Notri smo pahal in vsi smo dobival sanvale in saraqvèle, s katerimi se je trejdal in mutil na veliko. Mama je bila edina obiskovalka, čeprav je bila sesuta zaradi kazni (sodba je bila pravnomočna). Pristal sem na polodprtem oddelku, kjer je bil bolj free-moving-zone in valjda tudi svega in svačega. Na začetku so me redno testirali, nato pa so odnehali. Sporočili so mi, da so mi odobrili člen in da bom prvi mesec lahko prej odslužil kazen, a jaz sem ga spet začel srati, spet začel pušiti rjavo na foliji iz čokolad iz kantine. Valjda me je nekdo hitro scinkal in člen je šel po gobe. Neko jutro so se samo odprla vrata in paznik je rekel: »Paunovič na urinski test.«

Ni bilo druge, čičat sem moral do daske – 11 mesecev. Nikol ne bom pozabil občutka svobode, ko so se odprla vrata Povšetove. Dobr, da nisem imel kake prikolice (še kakšnih kazenskih postopkov). Folk, jaz sem odslužu svoje in še isti dan proslavil z zadnjim speed ball-om. Od takrat nisem več kozumiral kokaina. To je bilo slovo od belega praška. Tudi trava mi ni več dišala, a dejstvo, da sem iz Povšetove prišel navlečen horsa, ostaja. Nisem pa bil več na substituciji, ki mi je šla vedno na kurac, čeprav sem bil za zloglasnim zidom Mete in se družil s sebi enakimi s pivom v roki. Vedu sem, da tko ne bo šlo, ker konzum heroína še ni bil velik, sem se

spacal in se zaposlil v domu za ostarele, kjer sem po vezici na srečo dobil siht negovalca. In tako sem iz zapora prešaltal na menjava plenič in nego oskrbovancev na oddelku za dementne. Kako ironično. Ampak spet sem se znašel v delovni obleki – uniformi. To me spremlja cel lajf. Prej godba, pol vojska in zdej še to. Celo ime in priimek na zgornjem desnem žepu. Dedek bi bil ponosen. Bil je zdravnik, vendar po smrti očeta nismo bili glih na OK. V glavnem, bil sem zadovoljen in spet sem vsaj za en cajt dobil feeling, da furam normaln life.

M. P.

OČKA SEM!

Doma smo se pripravili na novo članico. V soboto po prihodu je bilo veselo, a v okviru normale, saj je bila mami potrebna počitka. Na najino gromozansko srečo je vse potekalo, kot je bilo planirano. A še večje presenečenje naju je čakalo takoj po porodu, saj je najina deklica začela pridno jesti in tako je še vse do danes. Drži se urnika dojenja in je skoraj neopazna, resnično pridna. Pravi mali biserček. Ponoči lepo spančka vse do naslednjega dojenja. Obiskala nas je študentka na temo oseb, ki so bivale v zavodu, in ker imam to izkušnjo, je izvedla intervju z mano, upam, da je bila zadovoljna. Nastopila je nedelja. Mami je bila že nekaj časa v slabem stanju, tako da sem jo po večurnem prepričevanju uspel prepričati in sem poklical rešilca, kar se je kasneje izkazalo za pravilno potezo. Težko se je bilo ločiti od moje drage in hčerkice, ampak spremljal sem mami v bolnico. Šele drugi dan sem izvedel, da so jo zaradi prostorske stiske premestili na drug oddelek. Prvi dan je preživela na zaprtem oddelku, sedaj pa je že na odprtem. Prvi vikend sem moral ponjo in jo zvečer do 21. ure pripeljati nazaj, največja ironija pri tem pa je, da mi ni nihče sploh povedal, zakaj je tam, pa tudi ne njej. Nikoli ni bila psihični bolnik, nikoli ni spila pomirjevala niti antidepresiva. Zakaj torej? Namesto da bi bila doma z vnukinjo in našim Leksom (belgijskim ovčarjem). Dragi bralci, z drago sva bila v veliki dilemi, kaj narediti glede štirinožnega prijatelja oziroma kako bo to funkcioniralo. Bili smo previdni, saj bi se znalo pojaviti ljubostimje z njegove strani, vendar bi se težko odločil, da naj gre od hiše. Sprva je bil glede male Arsene (hčerkice)

zadržan, a približala sva ga tako, da se je počasi navajal nanjo in na njen vonj. Že v bolnici sva se z mojo drago dogovorila, da se bo eden v večji meri posvetil hčerki, drugi pa njemu. Tako mi je svetovala tudi znanka, veterinarika. Taká praksa zdaj traja že od samega začetka. Za tiste malce bolj radovedne imam tudi FB-stran, najdete me, naju, pod Ersad Mujić. Lep pozdrav,

Ero

ANEKDOTE IZ PRODAJE

PRISEBNOST

Prodajal sem Kralje na Prešercu, ko se mi je približala gospa. Ker sem pomislil, da bi navsezadnje lahko postala kupka, sem ji ponudil izvod: »Bi morda Kralje?« Za trenutek je obnemela, potem pa dodala: »Samo malo. Počakajte, da si ogledam vaše oči.« To me je sicer presenetilo, saj se mi kaj takega še nikoli ni zgodilo, vendar nisem imel nič proti. Nekaj hipov me je pozorno opazovala, potem pa mi, očitno zadovoljna s tem, kar je videla, dala 2 €. Denarja sem bil vesel, nehote pa sem prišel na misel, da je morda preverjala, ali sem zadet. Veliko ljubše bi mi bilo verjeti, da so jo prepričale moje prikupne oči.

Rok

DUPLO

Vemo, da revija Kralji ulice stane 1 €, če pa kdo podari več, je toliko slajše. Ob priliki mi je neka damica plačala časopis s kovancem za 2 € in sem ji zato želela vrniti preostanek. Predlagala je, naj evro kar obdržim, saj časopis tako ali tako prebereta dva (poleg nje še njen brat). Za dvakratno branje mi je torej z nasmehom ponudila dvojno plačilo. Zdelo se mi je prav simpatično in obenem izvirno.

Mojca

1. APRIL

Gospa, danes boste pa za šalo kupila Kralje, mar ne?

S tem stavkom oz. z variacijami na temo (glede na to, kateri spol kupca je bil v igri) sem si na točno določen dan v letu povečal prodajo vsaj za 100 %.

Polde

NOVOPEČENA PRODAJALKA

Sem Nataša in za mano je nekaj dni prodaje pred Šparom v Dravljah. Dobila sem veliko voljo do prodaje, za priložnost pa sem hvaležna tako ekipi Kraljev kot tudi sosedoma Aniti in Moniki, pa tudi prodajalke v Tivoliju so mi dale spodbudo. S prodajo zaslužim dovolj za svoje potrebe. Med drugim sem bila deležna zelo lepe pohvale od nekega para, češ da sem najbolj urejena med prodajalkami ter da take nista še nikoli videla. Časopis sta mi plačala s petakom. Motivacija za naprej je torej več kot dobra.

Nataša

NIČ NI BREZPLAČNO

Mimo prodajnega mesta, kjer se običajno nahajam, je prišel možakar, ki sem mu seveda takoj ponudil Kralje. Rekel je, da jih bo kupil, vendar le pod pogojem, da ga bom omenil v našem časopisu. To sem mu seveda obljubil. Čez nekaj minut je prišel nazaj in mi ponudil kemični svinčnik, češ naj si zapišem, da ga ja ne bom pozabil omeniti. Naslednji mesec, ko je izšel časopis, je prišel do mene in mi poočital, da nismo nič napisali o njem, pa sem ga povprašal, če naj mu vrnem kemični svinčnik. Odvrnil mi je, da ga lahko obdržim, zato na tem mestu izpolnjujem dano obljubo. Žal mi je le, da ne vem njegovega imena. Če bo to bral, se bo zagotovo spomnil name.

Srečko

Dogodki:

ODPISANI: PREMIERA PREDSTAVE AJ CEGU, KREATORIJ DIC-A

Celo uro predstave sem moral pretrpeti, da sta mi na koncu Rok in Jean dopovedala, da je človeštvo v kurcu. Zakaj že? Preprosto zato, ker se v vsem tem liberalnem deliriju vračamo na nivo majmunskih poslova. Zakaj že? Zato ker – to sta nakazala že na začetku – na nivoju Kraljev ulice ne moremo ustanoviti niti ene resne gledališke skupine. Saj bi jo, ampak dajte jo vi – jest dons nimam cajta. Zakaj že? Ker delam nekaj, pa še sam ne vem, kaj. Ker sem tako zaposlen, a še zdaj ne vem, s čim. Morda je tako Jean v igri iznašel še najboljšo zaposlitev – čakanje v vrsti za nekoga drugega, ki seveda nima časa. Ampak Jean je vsaj plačan za to. Jebat ga! Kaj bi bilo če ... nič. Morda le cegu.

Toporišič, vrni se iz groba in znova definiraj besedo cegu ali v prečisti slovenščini – opeka. Koliko pomenov bi nastalo? Koliko izpeljank? Vem, da bi nas vse pripeljale do temelja – pizdarija. Čim je človek postal umsko napredna žival, je postal dinosaver, ki ruši vse pred seboj.

foto: Žigažaga

Jebem mu, eno uro sem moral trpeti, da sem dojel, da je človeštvo v kurcu.

Taubi

PLANICA 2016

Že tretje leto zapored smo Kralji ulice s strani Zavoda Planica dobili donirane karte za ogled skokov v našem biseru pod Poncami. Letošnje leto je bilo vendarle drugačno od prejšnjih, posebno in šampionsko. Skozi vso sezono so nas naši orli s Petrom Prevcom na čelu razvajali in navduševali, skozi vsa tekmovanja so garali za veliki finale! V časih, ko se naša državnica lomi na rdeče in črne, ko nas naši politiki samo še razdvajajo, so nas Prevc in družčina pod vodstvom Janusa ponovno združili v eno silo, en glas. Na mnogih prizoriščih, na letalnicah in skakalnicah so ponosno vihrale slovenske zastave in Zdravljica je bila največkrat predvajana himna. Ponovno smo bili združeni kot ponosni Slovenci.

V teh trenutkih smo vsi pozabili na slabo cesto od Jesenic do Planice, nihče se ni zmrdoval nad gnečo v avtobusih, enostavno vsi smo hoteli biti zraven. Sam bog je poskrbel, da v četrtek niso bili na sporedu le trening in kvalifikacije, ampak je bila organizirana tudi tekma. Bilo je lepo, nepozabno. Skoraj popolno. In za konec spet Zdravljica. Morda je edini minus vsega ta, da se Kralji sprva prijavimo k udeležbi in si rezerviramo

foto: Mitja K.

prostor v kombiju, na koncu pa obvezno kdo zataji. Spet nas je bilo namreč manj, kot je bilo na razpolago mest v kombiju, kar pomeni, da so neresni odvzeli možnost nekemu, ki bi šel, a je zamudil prijavo.

Še enkrat hvala vsem, ki so nam vse to omogočili. Lep športni pozdrav!

Mitja K.

ŠIVILJSKA DELAVNICA, 4. 4. 2016

Čeprav se delavnica imenuje šiviljska, smo se danes namesto šivanja učili osnov kvačkanja. Zbrali smo se ob 12.00, delavnica pa je trajala do 14.00. Bilo nas je pet – štiri dekleta in en fant. Dve dekleti sta znali kvačkati že od prej, tako da sta prevzeli vlogo učiteljic. Najprej smo se naučili osnovnih zank, pri učenju katerih smo se pošteno nasmejali. Vsak začetek je težak ter »neroden«. Ko smo se naučili osnovnih zank, smo nadaljevali z zahtevnejšimi. Vsak izmed nas je izdelal osnovni, začetniški izdelek. Ugotovili smo, da je kvačkanje zelo pomirjujoče ter sproščujoče, tako da smo z začetnim znanjem ustvarjali v tišini ter z občasnim smehom. Delavnice so se nam zdele zelo zabavne ter koristne, zato se že veselimo naslednjih ter upamo, da se nam pridruži še kakšen član ali članica.

Metka Drča

foto: Klavdija Krapež

S KONZERVAMI V ŠOPING

Na Območnem združenju Rdečega križa Ljubljana že od julija 2013 vsak tretji petek v mesecu, med 16. in 20. uro, vznikne menjalnica – prodajalnica: Izmenjevalnica.

Na Izmenjevalnici ne sprejemajo denarja pa tudi oblačil ne. Tamkajšnja menjalna vrednost se meri v trajnih prehranskih izdelkih, izdelkih za higieno in čistilih. V zameno za našeto lahko izbiraš med vintage kosi oblačil in predmeti iz druge roke, ki so bili donirani Humanitarnemu centru Rdečega križa, pa jih prejemniki pomoči niso izbrali. Ti kosi bi bili sicer odpeljani v predelavo, na Izmenjevalnici pa jih obiskovalci pretvorijo v hrano in izdelke za higieno, s katerimi na Rdečem križu obogatijo običajno puste pakete pomoči.

Zamisel za projekt izhaja iz opažanj in potreb, ki so jih tako prostovoljke kot zaposleni zaznali v okviru delovanja Humanitarnega centra. Rdeči križ zbira rabljena oblačila, ki jih prav tako kot prehranske pakete pomoči deli socialno najbolj ogroženim. Dobra novica je, da so se ljudje oblačila, ki jih ne uporabljajo več, navadili prinašati Rdečemu križu, zato jih v Humanitarnem centru redko primanjkuje. Dogaja pa se, da na eni strani določena rabljena oblačila v Humanitarnem centru ostajajo oziroma so odpeljana v predelavo, na drugi strani pa so prehranski paketi pomoči Rdečega križa enolični in skopi.

Oblikovala se je ideja za dogodek menjave, kamor lahko obiskovalci prinesejo to, česar navadno primanjkuje (tj. hrano, higienske izdelke in čistila) in si v zameno izberejo tista oblačila, ki jih prejemniki pomoči tako in tako ne izberejo. Poleg polnejših paketov pomoči se tako vsaj za odstotek zmanjša količina zavrženih oblačil, širi pa se ideja za ponovne uporabe in bolj razumnega, trajnostno usmerjenega potrošništva.

Izmenjevalnica istočasno omogoča dostopnost oblačil širšemu krogu ljudi, saj si ceno pravzaprav postaviš sam, v skladu s svojimi možnostmi. Menjava deluje po načelu en prineseš artikel, en kupon. Cena ali velikost artikla ni pomembna, med je enakovreden paradižnikovi mezgi, paketu damskih vložkov itd. Oblačila in predmeti, ki so na voljo za izmenjavo, pa so razdeljeni v priporočene »vrednostne« kategorije od 1 in do maksimalno 10 kuponov. Na

foto: Gaja Naja Rojec

primer: za dva izdelka si lahko izbereš srajco, za sedem pa plašč.

Predvsem so zaželenе vse sorte konzervirane zelenjave (npr. paradižnikova mezga, koruza, kisle kumarice, rdeča pesa ...) in ostala konzervirana živila (ribе v konzervi, paštete, omake ...). Zelo dobrodošli so sladkor, kava in trajno mleko ter suho sadje, oreščki, med in seveda priboljški za otroke (čokolino in mleko, piškoti, čokolada, sok).

Ekipa Izmenjevalnice opozarja, da lahko sprejemajo le trajne prehranske izdelke, na katerih je označen rok trajanja, ki mora biti veljaven še en mesec. Z ljubeznijo zvarjenih domačih izdelkov tako žal ne morejo sprejeti, saj Rdeči križ sprejema odgovornost za vsa izdana živila. Nezanemarljivo veseli so higienskih pripomočkov, kot so šampon, milo, zobna pasta, zobna ščetka, damski vložki in tamponi, toaletni papir, pralni prašek. Sprejemajo tudi čistila in, v mesecih pred začetkom šolskega leta, nove šolske potrebščine.

Julija 2013 se je odvila prvič in doslej so z Izmenjevalnico zbrali več kot štiri tone prehranskih izdelkov. Vedno pogosteje jih lahko srečate vsepovsod, na dogodkih pa radi zakuhajo še kaj; od juhe do (pre)delavnice. Z letošnjim februarjem so rednemu tretjemu petku dodali še vsako prvo soboto v mesecu. Izmenjevalnica tako enkrat mesečno, med 10. in 16. uro, gostuje v Hostlu Tresor na Čopovi ulici v centru mesta.

Spremljajte Izmenjevalnico na FB, norijo! :)

Gaja Naja Rojec

REZERVAT, MONODRAMA, KREATORIJ DIC-A

Ogledali smo si premiero monodrame »Rezervat 0-118/2015« avtorja Taubija. Predstava je potekala 4. 2. 2016 v Kreatoriju DIC-a, ki je prostor črne barve v obliki kocke, zelo primerno prizorišče za zaporsko sceno.

Taubi se na odru pred našimi očmi, tako kot je značilno tudi za vse njegove prejšnje monodrame, razgali, tako in drugače, tokrat fizično in psihično. Tako v fizičnem smislu vidimo njegovo golo, v zaporu malce porejeno telo, skupaj z njegovo zaporniško številko, trajno vtetovirano na levo podlaket. Amaterski tatu spominja na neke druge prakse iz nekega drugega časa, morda za koga neokusno in za drugega okusno, vendar izpričuje temeljno resnico vsakega zapiranja in vsake ujetosti: skrajno zožitev polja posameznikovih moči in pristojnosti, ki se zreducirajo skorajda le še na lastno telo, ki tako postane predmet dvojnega iznakaženja in mučenja; s strani takih ali drugačnih oblasti in s strani samega sebe. In psihično razgaljanje, kjer si Taubi tudi nič ne prihrani in prikrajšuje, v predstavljanju svoje lastne bede, svoje nemoči in svojega hrepenenja po svobodi, po sončnem žarku, po »zunaj«. In v tej situaciji se, tako kot pri drugih podobnih delih, denimo Jeana Geneta, pokažejo fantazija, ustvarjanje in volja za poti preseganja

foto: Aleksander Petric

zaprтости, tudi preseganja časovnih omejitev in uveljavitve sebe kot avtorja, ki je vendarle več kot le ujeta in trpeča žival.

Pri takih avtorskih in prvoosebnih predstavah postanejo formalni kriteriji ocenjevanja dogodka manj pomembni; vsakemu gledalcu postane jasno, da sta pred njim človek in življenje, nato šele predstava in javni dogodek. Taubi je – kot vedno – tudi v Rezervatu resničen, prepričljiv, ekstremen in ganljiv.

Bojan Dekleva

Kako dojemate brezdomstvo in kdaj ste se s pojmom (prvič) поблиže srečali?

Brezdomce sem srečevala še pred nastopom funkcije varuhinje človekovih pravic in tistim, ki so bili žrtve kaznivih dejanj nasilja, v okviru Belega obroča Slovenije tudi pomagala. Zato sem problematiko poznala vsa leta, res pa je, da se je prav v zadnjih časih močno spremenila.

Kakšen se vam zdi odnos do brezdomcev v današnji družbi?

Žal ljudje še vedno živijo s predstavo, da so brezdomci predvsem moški srednjih let, vdani pijači in brezdelju. Počasi prodirajo zgodbe o ljudeh obeh spolov in celo družinah z otroki, ki ostanejo na cesti, brez doma. Realnejšo sliko nam pomagajo oblikovati mediji in različni drugi viri, do katerih danes ni več tako težko dostopati. Takšna slika potem kroji tudi naš odnos do tega pojava. V bistvu nam ni in nam ne more biti v ponos.

Kakšna se vam zdi trenutna situacija v primerjavi s preteklostjo?

Spremenja se na slabše. Izgube služb, dolgotrajna brezposelnost, nezmožnost plačevanja položnic, s tem pa izguba ne le doma, pač pa tudi tako pomembnega dostojanstva. To je realnost mnogih. Odvisnost od humanitarnih organizacij, vdanost opojnim snovem, da lažje preživiš, in vstop v svet, ki lahko prinese celo kriminal. Pot v zapor in institucije za zdravljenje zasvojenosti so slika, ki si je ne želimo.

Kako bi po vašem lahko izboljšali stanje oziroma kaj je po vašem tisto, kar bi svet lahko naredilo lepši kraj za vse?

Poskrbeti je treba za delo, če ne gre drugače, vsaj za javna dela in bivalne enote, ki pomenijo skrb za ljudi z dna družbene lestvice. Nevzgojno in neperspektivno je dajati zgolj drobtinice in vzgajati različne tipe žrtev. Njihova pot nazaj je namreč težka, še težje pa je lepljenje razbitin družin, ki izgubijo celo otroke. Solidarnost in pomoč sta kvaliteti ljudi, ki to zmorejo. Žal pa je med njimi največ takih, ki sami niti nimajo najlepšega življenja. Kako pridobiti tistih nekaj odstotkov resnično bogatih, je že drugo vprašanje. Sit lačnemu ne verjame. V časih, ki jih živimo, ko milijoni potujejo s culico v rokah, je prvo vprašanje strpnosti in nesovražnosti. O tem, kako bo izgledal svet, odločajo svetovni voditelji, katerih besede običajno ne prekrivajo njihovih dejanj. Velike besede o miru, nato pa vojne in orožje, tekmovalnost, grde igre, ki uničujejo milijone nedolžnih.

Poznate projekt Kralji ulice in kaj menite o njem?

Seveda ga poznam. Ljudem s časopisom stisnem kak evro. Žal na cesti srečaš tudi nasilne ljudi, ki delajo škodo pravim in pridnim brezdomcem. Obiskala sem že brezdomsko trgovino in podarila nekaj osebnih predmetov.

Morebitne pozitivne in/ali negativne izkušnje z brezdomci, anekdota?

Imam take in drugačne zgodbe. A najbolj sem si in si za vedno tudi bom zapomnila zgodbo izpred več let. V Zupančičevi jami smo imeli nekaj brezdomcev. Počasi so sicer odhajali in tu in tam je za koga gorela tudi svečka. Nekega dne sem odšla na bankomat. Ko sem stala pred njim in tipkala številke, sta se mi približevala dva brezdomca. Slišala sem, da je prvi rekel drugemu: »Pohiti, pohiti!« In videla sem drugega, ki je segal v

foto: Stane Jerko

žep in poskušal nekaj izvleči. Priznam: ni mi bilo prav prijetno. Kar naenkrat sta bila čisto blizu. Končala sem z »operacijo« in naenkrat je eden iz žepa izvlekel povsem oguljen časopisni članek. Bil je Onin intervju z menoj. Dejala sta: »Vidite, imava ga spravljenega in ga ponosno kaževa v zavetišču. Praviva: to je naša gospa iz Jame ...« Ganila sta me in seveda sem jima nekaj dala ... tako kot pogosto pred tem.

Bi morda sami kaj posebej izpostavili?

Zelo podpiram tudi ambulante za osebe brez zdravstvenega zavarovanja in letos sem obiskala že dve; v Ljubljani in Mariboru. Ljudje brez doma pogosteje zbolevali in treba je poskrbeti, da ne bodo umirali mladi in na cesti. Država bi morala poskrbeti za pogoje za ljudi, da storitev takšnih ambulant sploh ne bi potrebovali.

Življenjski moto?

Pomagaj si sam in pomagali ti bodo tudi drugi. Prva odločitev je tvoja. Kreniti moraš na pot. Družba pa mora narediti vse, da na njej ne boš sam.

Pa tudi: ne delaj drugim tistega, česar ne bi naredil sebi. Ne žali, ne ponižuj, ne ...

Intervju pripravila MG

Sol in Koper:

FOREVER YOUNG JE SAMO NASLOV PESMI

biba.koper@gmail.com

foto: osebni arhiv

Od nekdaj sem imela posebne vrste spoštovanje do učiteljev, profesorjev in vzgojiteljev. Mnenja sem, da so ravno ti ljudje tisti, ki imajo nekako največji vpliv na naše otroke, saj le-ti večino dneva preživijo v šolski družbi in okolici. O učiteljih se veliko pogovarjam z mladimi, tudi s hčerjo, in moram priznati, da zadnja leta slišim ogromno kritik. Te kritike niso niti najmanj nedolžne, temveč so precej hujše, kot so bile v mojih časih, ko je padla kakšna po riti ali roki ali ko se je koga povleklo za uho. Ne. Današnje kritike so alarmantne in strah zbujačice. Vedno težje spuščam hčer v tako okolje. Ogromno učiteljev namreč javno in brez vsakršnih etičnih ali moralnih pomislekov na našo mladino prenaša svoje lastne poglede na svet. Na primer na zdravstveni šoli (!) učitelji javno in med poukom izgovarjajo stavke, kot so: »Ah, ti homiči – vse bi jih bilo treba lepo postaviti pred zid in ustreliti!« Že sicer me moti, da je na zdravstveni šoli pomembno, koliko si dobil pri testu matematike, nikjer pa ni testa za tvojo psihično sposobnost za tak poklic. Nikjer ni treba posebej izkazati sposobnosti empatije, sočustvovanja, spoštovanja razlik in tako naprej. Ali imamo kakšno kontrolo nad tem, kdo in predvsem kako poučuje naše otroke? Anonimno poslano pismo ni imelo nobene teže. Anonimnost je bila izbrana zaradi otroka, da ne bi utrpel kakšnih posledic. Kako ločiti »zrna od plev«? Kako ne zapasti v paranojo, da je število nesposobnih in nesposobnih učiteljev pravzaprav (pre)veliko? Kako otroku razložiti, da njegov učitelj ali profesorica nima prav? Največkrat starši tako ali tako ne izvedo teh stvari. Sama imam ogromno srečo, ker mi hči zaupa in tudi veliko delam z mladimi. Vsemu navkljub pa sem precej izgubljena in nimam čisto jasne slike, kaj mi je storiti. Vem le, da nikakor ne morem mirovati in spregledati zaupane informacije. Učitelj je po mojem mnenju najbližji otroku in to takoj za starši. Ima velikiški vpliv na to, kako bo otrok razmišljal in kakšen bo njegov pogled na svet. Ne nazadnje mu ga rišemo ravno mi, starši, skupaj s prosvetnimi delavci. Kako neodgovorno in vredno vse kritike je, da imaš v rokah otroka, ki je kot spužva in glina hkrati, saj vpija vse informacije, to, da svoj čas nameniš temu, da ga učiš mržnje, homofobije, predsodkov, sovražnosti, zaprtosti, lokalpatriotizma, namesto da bi mu predstavil svet, ki morda včasih deluje idealistično, a vsaj temelji na enakosti in enakopravnosti slehernika, se mi zdi zločinsko. Za tri šole v Kopru vem, na katerih poučujejo učitelji, ki med poukom dajejo neumestne komentarje. Že po zakonih matematične relativnosti je jasno, da je v vsaki košari gnilo jabolko, ampak pri poklicih in dejavnostih, kjer imamo opravka z ljudmi, nestrpnim izjavam in sovražnemu govoru preprosto ni mesta. Otroke moramo naučiti, da so do svoje okolice že zgodaj kritično naravnani. Zanima me, ali starši posvečajo dovolj veliko pozornost temu, kdo so ljudje, ki poučujejo njihove otroke. Jim zaupamo kar po defaultu? Saj so ja šolani za ta poklic ... Vedno manj potrpljenja z mladimi vodi v različne neprijetne situacije. Ena takih je, da skokovito narašča število otrok, ki so zaradi svoje zvedavosti, radovednosti in raziskovanega duha označeni kot hiperaktivci s pomanjkanjem koncentracije in se jih »umiri« z antidepressivi ali drugimi psihotiki. Drugi možni scenarij pa je, da otrok zaradi pomanjkanja pristnih in ljubečih odnosov postane »upornik brez razloga«, ki se odloči za

foto: Nena Sole

»samozdravljenje« z alkoholom in/ali prepovedanimi drogami ter samopoškodovanjem. Bežanje iz neprijetne sredine je kar pogost pojav, pa naj gre za bežanje od matične družine, iz popravnega doma ali rejniške družine. Zanesljivo je le eno: nikar in nikdar ne jemljimo vzgoje otrok kar tako. Samorastniki v mojem otroštvu s(m)o bili nekaj čisto drugega, kot so samorastniki danes. Najhuje, kar se nam je lahko pripetilo, je bilo, da smo si med igranjem kavbojcev in indijancev podrgnili kolena. Svet se je v tem času močno spremenil, nikakor pa ne gre podcenjevati vpliva iz okolja, pa naj gre za učitelja, slabo družbo ali svetovni splet. Današnji otroci zaradi vseh spremenjenih okoliščin veliko bolj potrebujejo nekoga, ki jih bo ljubeče usmerjal in jih poskušal naučiti, kako se postaviti zase in svoja prepričanja na tisti pravi način. Današnji otroci so lahko jutrišnji prodajalci časopisa. Le zakaj? Zato ker nismo imeli časa zanje? Zato ker smo se trudili biti ambiciozni? Zato ker smo bili malce utrujeni? Nimamo izgovorov. Prisluhnimo mladim. Otroška logika je fascinantna, ker še ni obremenjena s predsodki in vsiljenimi miselnimi vzorci. Uživajmo v svojih otrocih in dovolimo tudi sebi, da otrok v nas nikdar ne zamre v celoti. Spodbujajmo mlade in tudi sami ostanimo večno mladi po srcu.

Kakšen svet želite zapustiti zanamcem in kakšne zanamce želimo prepustiti svetu?

Vaša Biba

Likovna stran:

RAZSTAVA NA FSD-JU

V okviru svoje diplomske naloge sem se odločila, da bodo Kralji ulice izhodišče mojega ustvarjalnega razmišljanja in moj motiv. Poleg svojega avtorskega dela, ki ga osmišljam znotraj področja risbe, sem želela v svoj projekt povabiti in vključiti vsakogar iz društva Kralji ulice, ki rad ustvarja. Tako smo se začeli poleg že obstoječih likovnih delavnic na centru zbirati dvakrat tedensko. Zadnjih nekaj mesecev smo na temo samopodobe namensko ustvarjali avtoportrete, saj so nam na Fakulteti za socialno delo prijazno ponudili prostor, kjer lahko svoj talent delimo s širšo javnostjo.

Dela so bila na omenjeni lokaciji cel mesec april razstavljena pod naslovom »Jaz kot arhitektura«.

Kakšen/kakšna hiša bi bil/a? Majhna, velika? Pokončna, razpadajoča, trpežna? Strašljiva, igriva, stroga? S pisanimi polkni, rožami na okenskih policah, odpadajočim ometom, zaraščenim pročeljem, sivo fasado ... kaj sporoča moja »fasada«? Kdo sem? Vse to so bila vprašanja, ki so nas ob razmišljanju o svoji samopodobi na malo drugačen način vodila skozi ustvarjalni proces. Rezultat so odlični izdelki, avtoportreti posameznikov, a vse prej kot takšni, kot si jih navadno predstavljamo pod pojmom »avtoportret«. Sama sem vzporedno predstavila svoje portretne risbe, ki sem jih na naših delavnicah sproti skicirala z namenom, da bi le-te poleg avtoportretov vsakega prikazale še na nekoliko bolj tradicionalen način.

Danes vam želim z občudovanjem in ponosom predstaviti vseh šest sodelujočih čudovitih in nadarjenih umetnikov, od katerih sem se tudi sama marsikaj naučila.

Dame in gospodje: MARIJA, VANJA, MELANIJA, LAURA, MARIJAN in GAŠPER!

Prav vsak izmed njih je na svoj način pripomogel k likovni razgibanosti razstave. Ničesar se niso lotili šablonsko – »po receptu« –, pač pa na samosvoj način: z raziskovanjem materialov in tehnik, eksperimentiranjem, samoiniciativo, predvsem pa z velikim veseljem in srčnostjo.

Anamarija Bukovec

foto: arhiv KU

foto: arhiv KU

foto: arhiv KU

foto: arhiv KU

foto: arhiv KU

foto: arhiv KU

foto: arhiv KU

Gostujoči kolumnist:

Tomaž Zaniuk

REFERENDUM = OROŽJE

foto: osebni arhiv

020
KRALJI
ULICE

Drugi odstavek tretjega člena Ustave določa, da ima v Sloveniji oblast ljudstvo in da jo državljanke in državljani izvršujejo neposredno in z volitvami, po načelu delitve oblasti na zakonodajno, izvršilno in sodno. Zakon o referendumu in ljudski iniciativi pa da lahko pobudo volivcem za vložitev zahteve za razpis referenduma da vsak volivec, politična stranka ali drugo združenje državljanov. Kljub temu pa je predsednik vlade in doktor prava Miro Cerar kot najvišji predstavnik izvršilne veje oblasti pobude volivcev za razpis štirih referendumov, ki jih je v Državni zbor vložil Policijski sindikat Slovenije, označil za največjo zlorabo instituta zakonodajnega referenduma doslej. Za uspešno vložitev pobude za začetek zbiranja podpisov pod zahtevo za razpis katerega koli že referenduma v Republiki Sloveniji zadostuje 2500 navadnih podpisov v volilni imenik vpisanih državljanov, tudi stavkajočih policistov sindikalistov. Če so res vpisani in podpisani s pravimi podatki, po službeni dolžnosti preverijo uslužbenci Ministrstva za notranje zadeve. Predvsem po zaslugi s strani sindikalnih predstavnikov naročenega nočnega preverjanja alkoholiziranosti ministra za javno upravo Borisa Koprivnikarja sta bila do teh referendumskih pobud bolj znana Sindikat policistov Slovenije in njegov predsednik, soočen z ukrepom izredne odpovedi iz policijske službe, Zoran Petrovič. Z državljansko akcijo in štirimi pobudami volivcev za razpis štirih referendumov pa sta stavkovno pobudo in javno pozornost prevzela Policijski sindikat Slovenije in njegov predsednik Radivoj Urošević. To je samo letos že drugič, da se pobude za začetek referendumskih aktivnosti vlagajo brez cilja, da bi državljanke ter državljani oblast izvrševali neposredno, ampak kot orožje za vsaj začasno onemogočanje odločitev izvršne in zakonodajne oblasti. Hipotetično je mogoče na vsako v Državnem zboru sprejeto zakonsko rešitev v roku osmih dni predložiti pobudo z 2500 navadnimi podpisi in Milan Brglez je kot trenutni predsednik Državnega zbora, če so pobuda in podpisi ustrezni, v skladu z veljavno zakonodajo dolžan določiti 35-dnevni rok za zbiranje 40.000 na upravnih enotah uradno overjenih podpisov. Za uspeh v lastni režiji sicer Policijski sindikat in Sindikat policistov preprosto niti skupaj nimata dovolj stavkajočih članov. Toda enkrat je letos z identičnim referendumskim manevrom in še preden bi se utegnili ugotoviti, da jim dovolj podpisov preprosto ni uspelo zbrati, že uspel Sindikat delavcev migrantov Slovenije. Šele ko sta že tekla 35-dnevna roka za zbiranje podpisov za referendumu o noveli zakona o medijih in zakonu o mednarodni zaščiti, so namreč prišli do sestanka s premierjem Cerarjem in po nekaj, kot je pokazal čas, bolj ali manj praznih obljub, da se bo dvojna obdavčitev delavcev migrantov nekako vendarle uredila. Že mesece stavkajoča policijska sindikata, pobudo Policijskega sindikata je podprl tudi Sindikat policistov, sta se za državljansko akcijo, ki jo je za državljansko nepokorščino težko označiti, ker poteka povsem v skladu z Ustavo in Zakonom o referendumu in ljudski iniciativi, odločila, ker Vlada in koalicija Mira Cerarja varnost v državi jemljeta kot samoumevno dobrino, čeprav jo s požrtvovalnim delom zagotavljajo prav policistke in policisti. Ker gre pri policijski stavki v prvi vrsti zgolj za izpolnitev obljub in zavez, ki so jih policijskim sindikalistom dale prejšnje koalicije

foto: Aleksander Petric

ter vlade, so napovedali, da bodo kot državljani in volivci dosledno preverjali zakonske rešitve in odločitve, vse dokler se ne bodo našle sprejemljive rešitve tudi za policiste. Premier Miro Cerar, ki se s policisti neposredno ni srečeval ali pogajal, je obznanil, da ne gre za stavkovni ukrep, pač pa dejanje vodstva Policijskega sindikata, ki neposredno onemogoča uveljavitev pomembne zakonodaje, ki se jo je kot v najvišjem organu zakonodajne oblasti sprejelo v Državnem zboru. Stavkajoči sindikalisti pa so mu odgovorili, da Vladi, ki se tako krčevito brani izpolnitve danih obljub, ne morejo in ne moremo zaupati. Prva pomembna zakonodaja, katere uveljavitev je začasno oziroma za 35 dni roka za zbiranje potrebnih 40.000 na upravnih enotah overjenih podpisov po zaslugi državljanov aktivistov in policijskih sindikalistov onemogočena, so novela Zakona o varstvu okolja, novela Zakona o trgu finančnih instrumentov, spremembe Zakona o družbi Slovenske železnice in novela Zakona o sodnih taksah. Kar pa gre še najbolj v nos glavnim nosilcem izvršne in zakonodajne oblasti, je vsebinska argumentacija posameznih zahtev za razpis referenduma. Čeprav je aktiviste/sindikaliste iz policijskih vrst v prvi vrsti vodil interes, da jim premier in Vlada naposled prisluhne, so hkrati tudi jasno razgalili in predstavili pomanjkljivosti teh zakonskih rešitev koalicije pod okriljem Mira Cerarja in SMC. Tako je ključen problem sprememb na področju varstva okolja res ta, da so izrazito v interesu kapitala in v škodo lokalnega prebivalstva, javnega interesa ter varstva okolja in ljudi. Problem sprememb Zakona o družbi Slovenske železnice pa, da res omogoča netransparentno privatizacijo njenih profitnih odvisnih družb. Tudi spremembe Zakona o trgu finančnih instrumentov malim imetnikom delnic in obveznic res še naprej ne zagotavljajo omembe vredne zaščite, spremembe in dopolnitve Zakona o sodnih taksah pa res plačila sodnih taks oproščajo državo in državne organe, ne pa tudi delavcev in sindikatov. Tovrstni državljanski aktivizem tudi kot orožje sindikalnega boja za pravice zaposlenih v Policiji in na Ministrstvu za notranje zadeve črno na belem omogoča domača referendumsko zakonodaja. Zato je govoričenje o tem, da gre za zlorabo referendumske zakonodaje, tudi v tem primeru brezpredmetno, saj je ta pač takšna, kot je do sedaj še najbolj ustrezalo prav politikom pri koristih izvršilne in zakonodajne oblasti.

KOFETKARJA, 13. DEL

... ali Zgodba o dveh gospodih in dveh klošarjih

Med enim in drugim požirkom kave razmišljam o zgodbi iz naslova. To je nekakšna »recenzija« dela, ki se dogaja v skrajno ruralnem okolju, sodi pa v urbano središče. Gre za pripoved o pikicah, kockah, lučkah in obrekovanju. O skrajnem trpljenju treh gospodov (ali vsaj dveh in pol) zaradi dveh klošarjev, ki sta stalno neprilagodljiva in večno žejna. Človek si težko predstavlja urejene gospode, ki morajo tlačiti to zemljo skupaj s tako obupnimi modeli. Glavna misel tega velikega dela je, da je treba klošarje jebat. Hvala bogu, da so na svetu še ljudje, ki imajo občutek za prav in za svojo rit. Saj, kam pa pridemo, če bomo dopustili demobilizacijo (ali po domače svobodo) kar vsakomur. To oz. ta je namenjena samo gospodom. Kakor koli obrnemo, je zgodba zanimiva, vendar ni možno, da jo vidijo vsi. Le redki bodo izbranci. No, pa naj bo te mojstrovine počasi dovolj. Literarna kritika bo še govorila o tem. Sicer pa mislim, da sva naredila veliko delo. Spraznila sva veliko plastenk vina. In naj bo za danes dovolj. Četudi se urednica razpoči od jeze. Jo bo že minilo.

N2 in Taubi

foto: Sandra Požun

Tanja San in Anastazia Om:

KRALJICA IN KRALJICA

TANJA SAN:

PREBOLELA SEM TISOČERO IZGUBO TEBE.
PREBOLELA SEM ZASANJAN DOTIK IZPOD PERESA.
PREBOLELA SEM TVOJ ZAMIK V TLA.
PREBOLELA SEM ŠKANDAL LEVEGA SRCA.
ZNOJ.

PREBOLELA SEM TVOJ STISK.
PREBOLELA SEM ORANŽEN ODSEV NAJINEGA JUTRA.
PREBOLELA VSE TISTO ZABITO V TLA.
PREBOLELA TVOJ FUK.
ZNOJ.

KORAKAM VZVRATNO.
SANJAM VZVRATNO.
DIHAM VZVRATNO.
SLIKAM VZVRATNO.

PREBOLELA SEM TVOJ NAREK.
PREBOLELA TVOJIH 108 PREDLOGOV ZA VZLET.
PREBOLELA SLOVES.
PREBOLELA SEBE.
ZNOJ.

ANASTAZIA OM:

SUPER, DA SI PREBOLELA.

KORAKAM, SANJAM, DIHAM,
SLIKAM VZVRATNO,
POTEGNEM NITI IN VIDIM,
SLIKA VZVRATNO PRESLIKA SE
V BODOČO IN NE ZMOREM
POMAGATI, ZBOLEVAM.
VSE TISTO ZABITO V TLA
DVIGUJE SE, NEUSMILJENO.
DVIGUJE SE ŠKANDAL LEVJEGA SRCA.
KDO POVRNIL NAM BO IZGUBLJENO,
UKRADENO, KDO POVRNIL NAM BO
ORANŽNE KROGLICE ŽIVLJENJA,
MOČ STVARJENJA,
KDO POVRNIL NAM BO NASMEH
NAIVNE MLADOSTI NA OBRAZ?
SPROTI RAZBIJAMO VSE SVETO,
RAZBIJAMO DRUŽINE,
RAZBIJAMO MLADA ŽIVLJENJA,
NE SPOŠTUJEMO STARIH ŽIVLJENJ,
DENAR, DENAR, PRALNICA DENARJA
SKOZI REZERVATE VSE.
NAREJENE ZA PREVZGAJANJE,
NAREJENE ZA PREBOLEVANJE,
NAREJENE ZA STARANJE,
NAREJENE ZA PILJENJE VERE.
A ČLOVEK NASPROTI STOJI
POPOLNOMA GOL IN IZSUŠEN.
STOJI, TAKO ODKRITO STOJI,
NAPIHNJENO OD BOLEZNI,
SLABE HRANE DEBEL,
STOJI, TAKO ODKRITO STOJI,
ZBOLEVAM, KO UGOTOVIM,
KAKO SI SAMI PRIVOŠČIMO
TAKO BEDNA ŽIVLJENJA!!!
IN POPIZDITIŠ DOBIM,
KO SLIŠIM, SEJ JÉ VSEEN!!

SUPER, DA SI PREBOLELA.

Kraljevi recenzor:

TISOČ IN ENA NOČ, MGL

Mjuzikel Tisoč in ena noč v režiji Ivane Djilas si je za podlago vzel znamenito (istoimensko) orientalsko »klasiko« – izbor tradicionalnih ljudskih pripovedk iz obdobja med 8. in 16. st., prenesenih v evropski jezik. Kdo ni še nikoli slišal za znamenite pripovedke o Šeherezadi, Ali Babi in štiridesetih razbojnikih ali Aladinu in njegovi čudežni svetilki?

Kakor koli, ansambel MGL-ja nam postreže z imenitno glasbo, ki jo je v ta namen prispeval Boštjan Gombač in ki – skupaj z gostujočimi glasbeniki (denimo Igorjem Leonardijem) ter ob uporabi eksotičnih arabskih instrumentov (brenkal in tolkal) – ustvari prav posebno atmosfero kot tudi ambient. Utvara, da si v sredi dogajanja, bodisi na tržnici z začimbami bodisi znotraj malega obzidanega mesteca, prepredenega z ozkimi uličicami, ali celo na vrtu dvorca sultana Šahrijarja, je pristna. Biti v svetu, ki je za nas, Evropejce, nenavaden in toliko bolj zanimiv prav zaradi svoje drugačnosti, pa še zdaleč ni slabo. Živžav, dinamika bivanja in precej različni pogledi na življenje, ki v ospredje silijo odkrito seksualnost, nekakšno gonilo življenja. Žal se pogosto konča s krvnim maščevanjem. Mjuzikel otvori zgodba Šeherezade, ki si s pripovedovanjem zgodb noč za nočjo podaljšuje življenje. Zgodbe so pravzaprav tiste, ki pritegnejo tudi nas, gledalce. Kot že rečeno, namesto uverture služi povest dveh bratov/sultanov, Šahrijarja in Šahzemana, ki vsak zase vladata svojemu imperiju in se – nekam naivno prepričana v življenjsko pravičnost – soočita z nezvestobo obeh svojih žena. Zaznamovana s težo prevare menita, da zdaj pač ne moreta več vladati zato se odpravita v svet z nalogo najti nekoga, s katerim je bilo življenje še bolj neprizanesljivo. Seveda jima uspe in ponovno se povzpeta vsak na svoj prestol, Šahrijar pa odloči, da bo odslej

foto: arhiv MGL

sleherno noč prespal z novo devico iz cesarstva. Po njegovem naročilu vsako že naslednjega jutra obglavijo. Ko pride na vrsto Šeherezada, vezirjeva hči, se zgodba odvije drugače; načitana Šeherezada namreč zbudi njegovo pozornost s pripovedovanjem zanimivih pripovedk in si na ta način spretno, noč za nočjo, ohrani življenje. Nabor zgodb, ki so pogosto napol fantazijske, poleg tega pa vsebujejo tako tragične kot tudi komične elemente, nas z dodano vrednostjo – že prej omenjeno glasbo ter petjem in plesom (vsak iz zbora osmih igralcev – dva moška in šest žensk – nam posreduje eno pripoved ali vsaj njen del) – pritegne in ohrani našo pozornost polni dve uri. Že zaradi nevsakdanjega pristopa k postavitvi in izvedbi ter mojstrstva (vseh) nastopajočih predstavo toplo priporočam v ogled.

MG

022
KRALJI
ULICE

VLATKO STEFANOVSKI TRIO, CVETLIČARNA, 2. 4. 2014

Koncert Vlatko Stefanovski Tria je bil nedvomno eden tistih koncertov, ki se ga udeležijo predvsem glasbeni sladokusci. Cvetličarna sicer ni bila nabito polna, ampak generacijsko dokaj mešana publika je očitno uživala v repertoarju, ki nam ga je ponudil virtuoz na kitari ob asistenci prav tako izurjenega basista in bobnarja. Prvič sem bila na njegovem koncertu v Cankarjevem domu pred približno desetimi leti, torej v precej različnem ambientu od tokratnega, in mirne duše lahko rečem, da mi je klubska scena bolj pisana na kožo. Med drugimi smo lahko slišali Seir, ki ga je sam ocenil kot »upor« proti storilnostno usmerjenem novodobnem svetu, pa Guitar Tzar, poklon življenju, ki ga je posvetil točno določenemu glasbilu in ob tem razvil mojstrski stil, ob baladi Čuvam noč od budnih te spreleti kurja polt, Kasapsko oro pa zelo dobro opiše balkanski melos in ritem ... Kao kakao, Čukni vo drvo, oba hita ex Yu benda Leb i sol (katerega ustanovitelj je bil svoje dni Vlatko), prav tako nista smela manjkati, kot tudi ne »epska« sevdah klasika Uči me majko, karaj me ... znotraj bis repertoarja. Dvourni koncert je bil za moje pojme popoln in kar kliče po ponovitvi naslednje leto ali čez kako leto, dve. Brez dvoma bomo spet tam. :-)

MG

foto: MG

MONOKOMEDIJA FOTR, SITI TEATER

Čari očetovstva? Pa ne, da kaj takega obstaja? Zagotovo, in to ne glede na to, da se glavni junak nikakor ne more sprijazniti z dejstvom, da bo blaženo dvojino, ki ji po njegovem ni prav nič manjkalo, prav kmalu v triado pretvoril kričav vsiljivec. Izkušnje iz druge roke ga opominjajo predvsem na neprespanost, ki se mu zanesljivo obeta, če pustimo ob strani vse ostale neprijetnosti. Nihanje razpoloženja bodoče mamice, nihanje njene teže, nakup primerne opreme, voziček deluxe za primer, izbira načina poroda ... Na vse našteto, pa še na kaj, je popolnoma nepripravljen, vendar se z izzivi uspešno, celo dokaj stoično, spopada. Vse težave preprosto izginejo, ko je v porodnišnici priča rojstvu prvorojenca. Vsak (starš) se lahko poistoveti z glavnim junakom in razume njegov obup pa obenem brezmejno veselje. Starševstvo je, kot vsaka stvar v življenju, mešanica žrtev in poplačila za žrtve. Lado Bizovičar svojo vlogo deloma odpoje, deloma poda v monologih, pa tudi

foto: Maj Pavček

v kombinaciji s filmsko projekcijo, v kateri nastopa skupaj s Katarino Čas. Zabavno, slikovito, skratka dobra alternativa vsakdanjemu večeru.

MG

TARZAN, SNG, MALA DRAMA

Nekoč mogočni gospodar džungle se vse pogosteje sooča z vztrajnimi in obenem nepopustljivimi predlogi svoje ljube Jane, ki postaja naveličana življenja v džungli in bi si rada bivanje olajšala ali vsaj popestrila s praktičnimi iznajdbami civilizacije. Nedvoumno mu da vedeti, da bi z odprtimi rokami sprejela elektriko, uporabljala mikrovalovko ali izkoristila prednosti pralnega stroja. Nikakor ne more doumeti, kaj Tarzanu brani, da bi se končno vselila v hiško, namesto da vegetirata pod vedrim nebom. Jane je pač polnokrvni »produkt civilizacije« in kot taka predstavlja aktiven element potrošniške družbe, Tarzan, pa – nasprotno – zagovarja prvobitnost in življenje v neokrnjeni divjini. Brezhibno komunicira predvsem z džungelsko favno, denimo pavijani in Čito, v odnosu do ljudi pa je nespreten in neučinkovit. Zato ne preseneča, da ga predlogi srčne izbranke navdajajo s tesnobo in vztrajno potiskajo v kot. Ves čas razpet med ljubeznijo, ki bi ji rad ugodil, in njemu lastnimi prepričanji, se izmika konfrontaciji. Trenja in poglobljajoče se partnerske težave skuša rešiti z izmikanjem, situacijo pa spretno in v vseh pogledih dosledno izkoristi hijena Mike. Izbor vrste, ki ji pripada, seveda ni naključen, saj gre za izrazito povzpetniško in v osnovi precej

foto: arhiv HiRes ©Peter Uhan

prekanjeno bitje, ki se po družbeni lestvici vzpenja z manipulacijo in izkoriščanjem naivnosti manj nadarjenih. Tako osvoji Jane, jo prepriča, da zapusti Tarzana, in z njo spočne otroka. Na račun najdišč zlata, za katera izve neposredno od Tarzana, si zagotovi pravo bogastvo, brezkompromisno pa si pokori celotno džunglo z vsemi naravnimi viri vred. Vse kaže, da bosta zlo in pohlep – kot že tolikokrat doslej – premagala dobro, vendar konec ponudi nepričakovan preobrat, ki pušča upanje.

Marko Mandič blesti v vlogi Tarzana, ne zaostajata pa niti Uroš Fürst kot Mike in Maša Derganc kot Jane. Humorni vložki, kritika modernega sistema in človeških slabosti, glasbena oprema, ki jo je prispeval med drugimi Boštjan Narat, ter seveda že omenjena igra trojice so elementi, zaradi katerih predstavo priporočam v ogled.

MG

ŠVEJK, MGL

024
KRALJI
ULICE

Njegovo ime me spremlja že od otroštva in zato sem si 26. 3. v Mestnem gledališču ljubljanskem ogledal predstavo o dobrem vojaku Švejku. Pred začetkom predstave sta bili prebrani evropska in slovenska poslanica ob svetovnem dnevu gledališča, ki naj bi se ga obeleževalo naslednji dan. Slovensko poslanico je napisala Polona Juh, igralka SNG Drame. Predstava Švejk je bila uprizorjena po romanu Dobri vojak Švejk češkega pisatelja Jaroslava Haška. Zgodba opisuje dogodivščine malega človeka in Švejkove pripetljaje, vse od razpravljanja ob pivu pri krčmarju Palivcu do vojaške službe pri oberlajtnantu Lukašu, kjer se Švejk izkaže kot iskren, vljuden, naiven, pohleven in optimističen vojak, ki izvršuje vse, kar mu nalagajo nadrejeni. S svojimi anekdotami kljubuje na način, da mu nobena oblast ne pride do živega. Švejk pač vedno »pokorno javlja«, ne glede na to, da ga je specialna komisija uradno razglasila za bebca. S svojo prostodušnostjo, odkritosrčnostjo in zdravo pametjo vsakogar razoroži; spretno zna spodnesti tako zadrtega generala kot okorelega birokrata. Na koncu vse čaka smrt, vendar se zastavlja vprašanje, ali smrt sploh želi »bedačka« Švejka. Sistem je tisti, ki ga je označil za bedačka, vendar vse

foto: arhiv MGL

kaže, da bo prav sistem, in vsi drugi z njim, umrl prej kot »bedaček«. Poraja se vprašanje, kdo ima prav: sistem ali »bedaček«?

Andrej Pugelj

ORFEJ IN EVRIDIKA, SNG OPERA IN BALET

Orfej in Evridika nas popeljeta na čutno popotovanje v antično mitologijo, kjer se onostranstvo prepleta s tuzemskim ter večna ljubezen z bolečim hrepenenjem. Za popolno usklajenost vseh senzoričnih dražljajev so poleg opernega ansambla poskrbeli: režiser Jernej Lorenci, scenograf Branko Hojnik in kostumografka Belinda Radulović. Zmagovita kombinacija! Skladatelj Christoph Willibald Gluck velja za reformatorja opere, zato ne čudi dejstvo, da so ob tristoletnici njegovega rojstva v ljubljanski operni hiši k sodelovanju povabili prav Jerneja Lorencija, ki gledališko občinstvo že vrsto let navdušuje s svojimi inovativnimi režijskimi pristopi. Tokrat se je prvič spoprijel z operno režijo in postavil Gluckovo reformistično ideologijo na povsem novo raven – ne le s posegi v partituro, temveč predvsem s premišljeno zasnovo koreografskih in scenskih elementov, ki v tej uprizoritvi predstavljajo enakovreden pol glasbi in libretu. Tako se Lorenci še približa Gluckovemu idealu opere kot glasbenega gledališča. Estetsko dovršenost zaokroži prefinjena izmenjava svetlobe in teme, luči in senc, ki spremlja Orfejevo romanje do pekla, nebes in nazaj. Nadvse pomenljiva pa je umestitev pobesnelih furij, ki stražijo vhod v podzemlje, v umazano belo malomeščansko stanovanje (kot prispodoba mentalno in čustveno zavrtega sveta?), kjer razčlovečene pošasti Orfej uspe prepričati s petjem ob spremljavi lire (na odru jo zastopa na posebnem mestu ustoličena harfa). Le silovita moč umetnosti torej zmore prepričati razkroj temeljev humanizma. Znotraj čarobne kulise blestijo trije pevski solisti (Orfej, Evridika, Amor), ki skupaj z zborom in orkestrom (pod taktirko dirigenta Marka Hribernika) ustvarijo presunljivo zvočno izkušnjo. Publiko ponesejo na vrtiljak refleksije in čustvovanja, saj se pred nami brišejo meje med zavednim in nezavednim, med zunanjim in notranjim svetom. Amor (Karina Oganjan) nas navduši v spevu *Gli guardi trattieni*, Evridika (Vida

foto: arhiv SNG Opera in balet

Matičič Malnaršič, ki je prav ta večer uspešno debitirala na odru ljubljanske Opere) pa v ariji *Che fiero momento*. Tokratna interpretacija lika Evridike postreže še z dodatnim vidikom dvojnosti, saj zlasti zaradi povsem drugačnega dožemanja stvarnosti predstavlja očiten kontrast liku Orfeja. Evridika namreč prav tako prebrodi svoj pekel, vendar uspe bolečino preboleti in odpustiti. Orfej (Darko Vidic) tega preskoka ni sposoben storiti. Ne zmore pozabiti, še manj si odpustiti, zato, ujet v svojem osebnem peklu, večno tava v iskanju ljubljene Evridike. V ganljivi ariji *Che faro senza Euridice* se Orfejeva melanholična tožba v celoti zlije s samotno črnino Hada. Scena se prazni, Orfej se stara, mi pa z njim stopamo dalje. Kateri pekel je torej neznosnejši – zunanji ali ta, ki divja znotraj nas samih? Izkaže se, da je na to vprašanje skorajda tako težko najti odgovor kot na večno enigmo: zakaj se Orfej ozre?

Alenka Štefančič

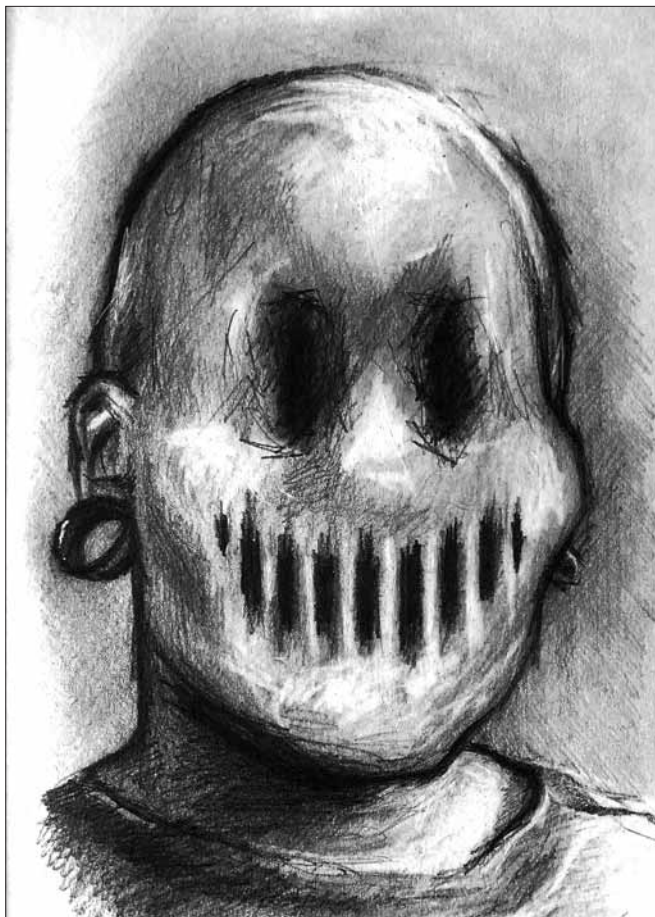
Izza rešetak:

Zuzanna G. Kraskova

SOCIALNO IZOBRAŽEVANJE OBSOJENCEV V ZPKZ

foto: osebni arhiv

Odbor ministrov Sveta Evrope je leta 1990, med ostalim, zapisal, da je zaradi težjega zaposlovanja nekdanjih zapornikov treba specializirano usmerjena izobraževanja nadomestiti s splošnim in širšim izobraževanjem. Tako je pri poklicnem izobraževanju treba uskladiti produktivnost s praktičnim delom. Poklicno izobraževanje pri obsojencih krepi delovne navade, pomaga pa jim tudi pri razvoju in pridobivanju delovnih izkušenj. Vendar mora poklicno izobraževanje slediti povpraševanju na trgu dela, mora pa biti kakovostno, kajti pomemben vidik pri tem igra dejstvo, da bodo na delovnem trgu nekdanji obsojenci. Ravno tako je nujno sodelovanje zavodov za prestajanje kazni zapor (ZPKZ) in zunanjih poklicnih šol, tudi zaradi morebitnega nadaljevanja izobraževanj teh oseb na prostosti. Poleg poklicnega izobraževanja je potrebno izobraževanje obsojenih oseb tudi na vseh ostalih življenjskih področjih. Pomembno vlogo ima torej splošno in socialno izobraževanje, saj se na tej osnovi nekoč zaprte osebe lažje prilagajajo trgu delovne sile. Tako se na primer cilj socialnega učenja nanaša na vzgojo in izobraževanje ljudi v njihovem socialnem življenju. Poleg vzgoje in izobraževanja naj bo vključeno tudi socialno učenje, ki obsojenemu ponuja rast celovite osebnosti, ki ga hkrati uči kakovostno nadzirati lastno osebnost. Pri ranljivih skupinah je treba onemogočiti negativni vpliv, saj so imeli številni obsojenci pred prihodom v zapor težave z uživanjem alkohola ali psihotropnih snovi in šibke socialne veščine. Navsezadnje socialno učenje obsojeno osebo spodbuja spoprijeti se z lastnimi občutki, predvsem krivde zaradi storjenega kaznivega dejanja. Kajti če človek želi najti smisel v življenju, mora poiskati svojo rano ...

Leah Artist Mihalić

025
KRALJI
ULICE

LUDSKA KUHNA - RANTOT LEVEŠ (JUHA MOJE MAME)

Sestavine:

- 300 g suhega kruha
- 1 dl olja
- 1 žlica moke
- 1 žlica rdeče mlete paprike
- 2 jajci
- 1 žlica kumine
- 4 lovorjevi listi
- sol

Priprava:

Kruh narežemo na kockice in popečemo, da porumeni, potem ga izločimo. V preostanek olja damo moko in rdečo papriko. Malo prepražimo, prilijemo liter vode, dodamo kumino in lovor ter pustimo zavreti ... Jajca razžvrkljamo in jih počasi vmešamo v juho. Na koncu dodamo popečen kruh in posolimo. Juha je gotova. Enostavno kot pasulj. :-)

Pa dober tek,

Luka®

foto: Vir internet

ZGODBA O ..., 33. DEL

Se bo s Slovenijo don Pierinova zgodba osvobajanja končala? Nikakor. Le dobre tri mesece po odprtju prvega slovenskega centra je bil že v Braziliji. 30. 3. 1995 je tam odprl prvi center za odvisnike. Vendar povsod vendarle ni naletel na pozitivne odzive. Baje so se spopadali z raznimi ne ravno lahкими problemi. Lokalne tolpe so ropale po centru, ki ni bil tako majhen. Nekega dne so v center vleteli z orožjem in zagrozili tamkajšnjim odvisnikom. Zakaj že? Zaradi sovraštva do narkomanov ali zaradi strahu, da bi s takimi centri izgubili potencialne žrtve in s tem denar. Ne vem. Možna sta oba odgovora.

Don Pierino kot ponavadi ni obupal. Sicer je zaprl center v Braziliji, ni pa zapustil odvisnikov. Centri v Boliviji in Kostariki so sprejemali Brazilce. Podobno kot tisti v Italiji, ki so sprejemali vse Evropejce. Že don Pierino je dojel, da meje ne smejo zapirati ljudi. Saj smo vsi vendar ena družina. Je bil to prvi korak k združenim Evropi? Morda.

Taubi

026
KRALJI
ULICE

SMS-KOMENTARNICA: 030 323 306

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 306. VABLJENI K SODELOVANJU!

15. 03.>> Ojla! Danes sva s soprogom prvič kupila vašo revijo pred Hoferjem v Kamniku. Njegova št. prodajalca je 339 (Andrej Pugelj – op. uredništva). Gospod je bil zelo vljuden in prijazen, kar tako naprej. Čestitava za dobro revijo in veliko truda. LP, Clary Savič

16. 03.>> Zadnja leta res malokrat pridem v LJ, ampak vedno, ko se to zgodi, moram kupiti Kralje ulice. Včasih mi jih prinese sestra, ki še študira v Ljubljani. Ustvarjate zares poseben časopis z drugačnimi temami in najlepšo slovenščino z najmanj tiskarskimi škrti. Se opravičujem za svoje. :) LP vsem, Polona

17. 03.>> Pohvalil bi prodajalca Borisa, št. 341 (Boris Maras – op. uredništva), ki s svojim pasjim prijateljem prodaja revijo v podhodu železniške postaje. Všeč mi je njegov prijazen in vljuden odnos. Sicer sem že cca 2 leti njegov redni kupec revije in se tudi večkrat mesečno ustavim pri njem ... Želim mu vse dobro in veliko sreče. LP, Aleš

19. 03.>> Bogdan (Toplišek – op. uredništva), ki ga srečujem pred Mercatorjem Moste, je zelo prijeten in dobra družba. Želim mu zdravlja in sreče.

21. 03.>> Spoštovani Kralji in Kraljice, tudi če vam kdaj damo kakšen evro, si ga pošteno zaslužite. Hvala vam za zgled življenjske volje in optimizma, ki ga mi z »urejenimi« življenji velikokrat ne premoremo. Posebna zahvala pa prodajalcu s št. 231 (Boštjan Jančič – op. uredništva), ki je zelo prijazen, dobra duša in zna nasmejati – dal bi mi revijo zastonj, češ da bo že preživel. Hvala vam in lep pozdrav, Marjetka

01. 04.>> Super prijazna prodajalka št. 36 (Urška Testen – op. uredništva) v Kopru pred Intersparom v Semedeli. Očitno sva se prej vedno zgrešili, sedaj bom gotovo šla večkrat mimo. :) Barbara

06.04.>> Gospa Mirjam, No. 479 (Mirjam Gobec – op. uredništva) je s svojimi ročno dopisanimi željami na naslovnici revije edinstvena! Takih revij se drugje ne da kupiti niti za velik denar...

06. 04.>> Živjo, Kralji! Pošiljam vam lepe pozdrave, predvsem gospe s št. 183 (Iva Klemenčič – op. uredništva), ki občasno prodaja časopis pred Kapitljem. Vsakič ga kupim od nje in sem vesela njenega hvaležnega nasmeha. Lp, Lara

NE BODITE TAKO ZELO SRAMEŽLJIVI
IN POKAŽITE VSAJ MALO INTELIGENCE!

JURIJ KUNAVER

MILOŠEV FOTOGRAFSKI KOTIČEK - PROTEST PROTI ZAKONU O SPORAZUMU Z NATOM

foto: Miloš Stosić

Zaradi izglasovanja zakona, s katerim je bil potrjen sporazum med Vlado Republike Srbije in paktom Nato o sodelovanju v smislu logistične podpore, je bil v soboto 20. 2. ob 13.00 organiziran protestni zbor pred zgradbo Predsedstva R Srbije. Več tisoč meščanov, v glavnem desničarsko usmerjenih, se je pridružilo protestu. Uporabljeni simboli so vključevali sporočila proti aliansi, proti premierju Vlade Srbije, proti EU in za sodelovanje med Srbijo in Rusijo.

Miloš Stosić

foto: Miloš Stosić

foto: Miloš Stosić

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Razstave, predavanja

KAJ: Valovanje v skulpturi, skupinska razstava
KJE: Mestna galerija Ljubljana, Mestni trg 5, LJ
KDAJ: od 21. 4. do 19. 6. 2016

KAJ: Učinek bližine
KJE: Galerija Vžigalica, Trg francoske revolucije 7, LJ
KDAJ: od 15. 3. do 8. 5. 2016

KAJ: Svetlobna gverila: Narava
KJE: Galerija Vžigalica, Trg francoske revolucije 7, LJ
KDAJ: od 16. 5. do 18. 6. 2016

KAJ: Tomo Podgornik: Vidi, vedi, glej. Slike 1990–2014
KJE: Bežigradska galerija 1, Dunajska 31, LJ
KDAJ: od 30. 3. do 10. 5. 2016

KAJ: Milena Usenik, Slike
KJE: Bežigradska galerija 1, Dunajska 31, LJ
KDAJ: od 19. 5. do 1. 7. 2016

KAJ: 40 let Bežigradske galerije, mednarodna razstava
KJE: Bežigradska galerija 2, Vodovodna 3, LJ
KDAJ: od 12. 5. do 1. 7. 2016

KAJ: Anne Harild, samostojna razstava
KJE: Kulturni center Tobačna 001, Tobačna ulica 1, LJ
KDAJ: od 25. 5. do 24. 6. 2016

KAJ: Mehanizem z Antikitere ali skrivnost najstarejšega računalnika na svetu – Ludvik Jevšenak
KJE: Knjižnica Bežigrad, Einspielerjeva 1, dvorana, LJ
KDAJ: 5. 5. 2016 ob 18.30

KAJ: Grafologija in naša osebnost - Edita Tomić
KJE: Knjižnica Bežigrad, Einspielerjeva 1, dvorana, LJ
KDAJ: 10. 10. 2016 ob 18.30

KAJ: Tkanje iz časopisnega papirja – Mojca Bartolič (Zelena prestolnica)
KJE: Knjižnica Otona Župančiča, Kersnikova 2, mediateka, LJ
KDAJ: 18. 5. 2016 ob 14.00

KAJ: Križna jama, vodna lepota – Alojz Troha (Odkrivajmo Slovenijo)
KJE: Knjižnica Bežigrad, Einspielerjeva 1, dvorana, LJ
KDAJ: 19. 5. 2016 ob 18.30

KAJ: Kolač iz drobtinic vzgoje – Marko Juhant
KJE: Knjižnica Savsko naselje, dvorana Dnevnega centra ŠENT, Belokranjska ulica 2, LJ
KDAJ: 17. 5. 2016 ob 18.00

Janez Kompare

Literarni večeri, predstavitev knjig

KAJ: Knjižna doživetja
KJE: Knjižnica Bežigrad, Einspielerjeva 1, dvorana, LJ
KDAJ: 25. 5. 2016 ob 18.30

Razno

KAJ: Digitalna obdelava fotografij – Darja Kos
KJE: Knjižnica Otona Župančiča, Kersnikova 2, računalniška učilnica, LJ
KDAJ: 9. 5. 2016, 10.00 - 12.00 in 14.00 - 16.00

KAJ: Popoldan s Knjižnico Savsko naselje
KJE: Knjižnica Savsko naselje, Belokranjska ulica 2, LJ
KDAJ: 17. 5. 2016 od 12.30 naprej

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev! Pišite nam na e-naslov: urednistvo@kraljiulice.org.

OGLASNA DESKA

Zahvaljujemo se hitri dostavi hrane Lakom lačen si za slastne donacije jedi z žara, ki v dnevnem centru vselej naletijo na hvaležne odjemalce. Kralji ulice

Čvetoci maj popelje vas v raj, v retro raj Pošredovalnice rabljenih predmetov, kjer staro robo preuredimo in ji omogočimo novo rabo. Se vidimo na Poljanski cesti 14. Vabimo vas tudi na sobotno stojnico na Prešernovem trgu 7. 5. od 9. do 14. ure.

Izvajamo selitve, praznenje stanovanj, podstrešij, kleti ipd. Nudimo tudi pomoč na domu. Tel.: 070 488 779, Klavdija

Udeleženci glasbene delavnice in delavnice izdelovanja instrumentov iz recikliranih

materialov so pod vodstvom mentorja Iztoka Korena izdali CD z naslovom Ulične žvrgoljivosti. Naročila zanj sprejemamo preko e-pošte: urednistvo@kraljiulice.org oziroma info@kraljiulice.org, CD pa je možno kupiti tudi pri naših prodajalcih. Cena znaša 2 €.

Športna sekcija Kralji ulice vas vabi vsak petek od 15h - 16h v Športni center Bežigrad (balon) na nogometno urico. Vsi dobrodošli!

V društvu Kralji ulice sprejemamo hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

Ponosno obveščamo kupce revije in vse morebitne interesente, da je izšla zbirka pesmi, aforizmov, šal, grafitov in nadoglasov, imenovana Tlakovanke (po ceni 4 €).

Sprejemamo naročila preko mejla urednistvo@kraljiulice.org oziroma info@kraljiulice.org, dostopna pa je tudi pri naših prodajalcih. Vabljeni k nakupu!

029
KRALJI
ULICE

SOLIDARNOST S KOLEGI IZ SANKT PETERSBURGA

foto: Arkady Tyurin

Preizkušnje ponavadi pridejo, ko si dovolj močan, da jih prestaneš. No, nas je doletela izkušnja požara. Naš distribucijski center je pogorel (skoraj) do tal. Lahko si predstavljate: staro mesto, stara hiša, stara električna napeljava. Pokriti moramo vse stroške vezane na požar in obenem nadaljevati z delom. Problem je kajpak velik.

Ampak mi smo večji. Trenutno je celo mesto naša distribucijska točka, saj prodajalce časopisa z izvodi oskrbujemo kar na cesti. Postali smo cestni časopis v dobesednem pomenu besede! Dokazali smo, da te tisto, kar te ne ubije, jača.

Arkady Tyurin

Damjan Puhan

MAGIČNI LIK

pripravil: Gregor B. Hahn

Vodoravno in navpično:

- (1) Oseba, ki lovi ribe,
- (2) obmorsko in turistično mestece ob slovenski obali,
- (3) ime nekdanjega teniškega igralca iz Nemčije Beckerja,
- (4) srbsko moško ime,
- (5) priimek nekdanjega prvega moža Luke Koper Roberta.

	1	2	3	4	5
1					
2					
3					
4					
5					

Aforizmi

KLJUB BREZPOSELNOSTI SEM TAKO ZAPOSLEN PRI ŠANKU,
DA NIMAM ČASA MISLITI NA DELO!

Gregor B. Hahn

DELITEV DELA

SMETAR SMETI POSPRAVLJA, NOVINAR PA JIH OBJAVLJA.

Jurij Kunaver

MAGIČNI LIK

pripravila: Helena Koren

Vodoravno in navpično:

- (1) Drevo s trdim lesom (želod),
- (2) področje, pristojnost,
- (3) vrsta kronične bolezni dihal,
- (4) majhna riba, prinesena iz Severne Amerike, z dolgimi brki iz sorodstva soma,
- (5) opravljive novice.

	1	2	3	4	5
1					
2					
3					
4					
5					

POZOR - NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjeno križanko pošljite na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana - in se potegujte za zabavne nagrade: knjigo Franja Franciča Meseno spoznanje, DVD-trojček ter zgoščenko Ulične žvrgoljivosti Kraljev ulice.

Iskrene čestitke nagrajencem prejšnje pravilno rešene nagradne uganke, ki so: Marica Gartner iz Železnikov, Marinko Gavrič iz Domžal, Mira Uršič in Angela Šipoš iz Maribora ter Janez Zadnikar iz Ljubljane.

JÄNNE
KÄRLSSON

MIHA IN EVA

Najboljša prijatelja, ki
vsakodnevno, na istem mestu
prodajava časopis.

